

ABSOLUTT

 Glad for å være her denne morgenen, og å høre denne formaning, akkurat da jeg kom til plattformen. Beklager at jeg er sen. Men de syke der bak, ute i biler, som ambulanser, og—og jeg måtte ta hånd om de som ikke kunne komme inn, ser dere, før jeg kunne komme inn.

2 Nå, jeg lurer på om søsteren som har det—det lille barnet, om hun ikke kan komme tilbake i ettermiddag. Jeg ønsker å forkynne i kveld også, om Herren vil. Hvis hun ikke kan komme tilbake for innvielsen, så, siden jeg har stått så lenge denne gangen, vel, si til henne at hun kan ta med babyen nå. Men hvis hun kan komme tilbake i kveld, vil det være litt bedre for oss. Men la det være som hun vil, hva enn det innebærer. Vel, kan hun ikke komme tilbake, så tar vi opp det lille barnet nå for innvielsen. Og nå, alle disse . . . Mens jeg taler, hvis hun ønsker å komme nå, så er dette et passende tidspunkt.

3 Nå, i kveld, er det et veldig spesielt, jeg—jeg ønsker å tale over emnet i kveld, et profetisk budskap om: *Sir, er dette tiden?* Så om Herren vil, ønsker jeg å tale over det emnet i kveld. *Er dette tiden, sir?* Eller, *Sir, er dette tiden?* rettere sagt. Og så ønsker jeg å benytte denne anledningen, i nærvær av menigheten. For det har skjedd mange ting de siste dagene, som peker opp mot noe—noe stort som jeg ikke forstår. Men vi er, vi er alltid . . . Guds veier er uransakelige for mennesker, så vi må bare vandre ved tro. Hvis noen kunne forklare Gud, så ville det ikke lenger være nødvendig å ha tro, fordi du—du vet da. Men vi bare vandrer i tro.

4 Og i morges tenkte jeg at jeg bare ville prøve å ha et vanlig, evangelisk møte, fordi jeg på en måte ombestemte meg, etter at jeg kom ned hit og så så mange stå og hadde ventet så lenge. Og så, i kveld er det kanskje færre her, og da kan jeg gå videre med dette jeg ønsker å si.

5 En ting jeg ønsker å kunngjøre, mens mange av dem er samlet, mange av dere er samlet. Det er noe jeg har latt være å kunngjøre de siste par ukene. Det vil si, bønnene deres har blitt besvart angående skattesaken som jeg hadde med regjeringen. Den er avgjort. Og derfor er vi . . . Det er—det er helt over nå. Som mange av dere forstår, at det de hadde imot meg, var de sjekkene som hadde blitt skrevet ut under kampanjen, og likevel prøvde de å si at de var mine der ute. Og ville kreve tre hundre og femti og noen tusen dollar av meg, som om det skulle være min personlige eiendom, og det var det ikke. Det var kampanjens. Og menigheten vet om det. Alle dere vet om det. Og til slutt kom de til det punktet at . . .

6 Jeg vil bare gi dere en liten oversikt over hva som skjedde. De har brukt nesten tre til fem år, omtrent, nesten fem år, antar jeg, i saken, og frem og tilbake, og mitt navn og alt mulig. Men jeg er så takknemlig for at de ikke kunne finne noe imot meg, så de kunne ikke tiltale meg for det. Så det var ikke noe grunnlag for å ta ut tiltale, bare, de sa, bare min—min egen uvitenhet, antar jeg. Da de ikke visste så mye om lovverket, gav de meg sjekkene, og jeg signerte dem, satte navnet mitt på dem, plasserte dem i kampanjen. Men da, så lenge jeg satte navnet mitt på dem, var de mine, ser dere. Uansett hva . . . Sa: “Det var veldig hyggelig av deg, slik som det. Men de var dine, og så ga du dem til menigheten. Men så snart du satte navnet ditt på den, var den din, uansett hva de var beregnet til. De ble registrert på deg.” Så . . . og hvis de hadde blitt skrevet på . . . noen hadde skrevet over der, “personlig gave”, ville det ha vært helt i orden. Men de skrev bare: “William Branham.” Ser dere? Og da jeg skrev navnet mitt på den, så avgjorde det det. Det var alt. Så var de . . . Og så til slutt med bønn . . .

7 Og så for ikke lenge siden, vet dere, de . . . Jeg hadde en visjon om en stor, mørk, røykfylt, kullsvart, skjellete, alligatorlignende mann, som kom, beveget seg mot meg, med jernfingre. Jeg hadde en liten kniv, slik som *dette*. Og han hadde på seg, “Regjeringen av De forente stater.” Og jeg kunne ikke gjøre noe. Jeg var hjelpeløs. Og så kom Herren på scenen, og den ble beseiret. Og dere husker at jeg fortalte dere det, for lenge siden.

8 Og de tilbød et kompromiss her om dagen. Og advokaten min, herr Orbison i New Albany, og Ice & Miller i Indianapolis, i skattesaken, ringte meg og sa til meg: “Kom ned.” Og jeg dro ned, broder Roberson og jeg, og min kone, og tillitsmennene i menigheten her, og alle sammen. Vi dro ned. Og de fortalte oss at de var, regjeringen, var villige til å gå på kompromiss.

9 Og jeg sa: “Hvis jeg skylder noen noe, skal jeg betale dem. Men jeg gjør mitt beste. Men”, sa jeg, “jeg skylder ikke det.” Og så sa jeg: “Jeg—jeg . . . Det er, ærlig talt. Gud vet. Og hvorfor stiller de meg ikke for retten, da, hvis jeg er skyldig?” Jeg sa: “De har hatt fem år til å prøve å gjøre det, men de kunne ikke finne noe å gjøre det med.” Så jeg sa: “Nei, jeg nekter. Jeg vil bare ikke betale det, før det er bevist at jeg skylder det.”

10 Og så tok advokaten meg inn og snakket med meg, og sa: “Nå, vi kan prøve saken. Regjeringen vil prøve den.” Og sa: “Når de gjør det, det eneste de kan finne imot deg, var at du . . .” Hva jeg, hva, måten jeg gjorde det på. Jeg gjorde ikke bare . . .

11 Jeg vet ikke noe om bokføring, så jeg måtte bare gjøre det på den måten jeg trodde var ærlig. Og det—det ble aldri satt inn i banken i mitt navn. Det ble alltid plassert i banken i menighetskampanjens navn og så videre, ser dere, så det var ikke noe jeg kunne gjøre med det. Og jeg . . .

12 Han sa: “Vel, de er villige til å gå på kompromiss, for femten tusen dollar, med ti tusen dollar i bot.” Og advokatens salær var femten tusen. Det ble førti tusen på meg. Og så vil de ha fem til, tror jeg det er nå. Så jeg gikk . . .

13 Jeg sa: “Hvor i all verden skulle jeg noen gang få tak i førti tusen dollar?” Jeg sa: “Du vet, bankkontoen min her er på rundt hundre dollar, eller kanskje mindre.” Jeg sa: “Hvor skulle jeg få tak i førti og noe tusen dollar?” Og jeg sa: “Jeg har ingenting å stille som sikkerhet. Jeg har det ganske enkelt ikke. Det er alt.”

14 Og han sa: “Herr Branham”, han sa, “her er hva det betyr. Hvis vi bringer saken inn for retten”, sa han, “er det ingen tvil om at vi kan vinne saken.” Han sa: “Men hør her. Vi kan vinne den, for her er det jeg vil gjøre. De kommer til å gjøre krav på alt som er ditt, fordi du skrev navnet ditt på det. Og de kommer til å hevde at det er ditt, selv om det ble registrert i banken i navnet til kampanjen, menigheten, Branham-kampanjen, og så en menighet.”

15 Og ikke én gang, kunne de finne én cent som jeg noen gang brukte på meg selv. Det er sannheten. Gud vet. Det er menn som sitter akkurat her nå, som har vært med meg hele tiden. Det var ikke én cent jeg noen gang brukte på meg selv. Det var alt for Guds Rike, overalt, enhver sjekk, alt annet.

16 Men, ser dere det, men det spiller ingen rolle. Det—det skulle være mitt, først, og deretter menighetens, kampanjens. Og de har en måte å gjøre det på, vet dere, alle slags måter å komme seg unna på. Så da sa jeg: “Vel, jeg—jeg vil ganske enkelt ikke gjøre det.”

17 Og han sa: “Vel, hvis vi vinner saken på den måten, fordi, jeg vil—jeg vil erklære dem som ‘personlige gaver’. Ser dere? Jeg vil erklære det, for regjeringen, ‘personlige gaver.’” Og sa: “Så, når jeg gjør det, vil alt over ti tusen dollar være arv. Og da vil du være rett tilbake i det igjen, og de vil holde deg i fem år til, for å sjekke ut alt dette.” Ser dere? Når du skriver ut en sjekk, går den gjennom et clearinghouse. De fotostatkopierer, kopierer sjekken. Selvfølgelig hadde jeg alle sjekkene også, som hadde gått gjennom der. Så de sa: “Det er der de får deg, rett tilbake igjen.”

18 Og han sa: “En annen ting, herr Branham, hvis du noen gang blir kalt inn til regjeringen, slik som det, under en etterforskning, uansett hva du noen gang vil gjøre, ‘Er du er en kjeltring’, i offentlighetens øyne. Ser dere? Men det er alt.”

19 Se på denne lille baptistforkynneren her nede i Mississippi, den lille karen. En kvinne sa at han kom inn og fornærmet henne. Og den mannen kom med bevis fra hele landet og overalt, at han ikke engang var i byen, flere dager før eller etter den aktuelle dagen, slik at dommeren ønsket at han på sin side skulle saksøke kvinnen for ærekrenkelse. Han sa: “La henne gå.”

20 Og da det ble utført en meningsmåling av *Monitor*, over hele landet, vet dere hva som skjedde? Syttifem prosent av det amerikanske folket sa: “Ingen røyk uten ild.” Og den stakkars lille karen, like så uskyldig som jeg ville ha vært, eller noen andre, vil lide under det resten av sine dager, når han ikke hadde noe med det å gjøre i det hele tatt.

21 Det gjorde meg vondt en stund, å tenke på at jeg har viet livet mitt til Guds Rike, for å prøve å få, sørge for at folk betaler skatt og gjøre ting, og gjøre det som er rett, og få skurker til å bli rettskafne menn; og så bli sett på som en kjeltring, selv. Jeg tenkte: “Hva i all verden har jeg gjort?”

22 Og så kom det til meg, og jeg kikket i Bibelen. Hver eneste mann i Bibelen, uten unntak, som hadde en åndelig tjeneste, hvis satan ikke kunne ta dem på moral eller noe, fikk myndighetene tak i dem. Gå rett tilbake hvor enn du vil, hele veien ned: Moses, Daniel, hebreerbarna, døperen Johannes. Jesus Kristus ble drept av myndighetene, dødsstraff. Paulus, Peter, Apostelen Jakob, Jakob den Yngre, alle sammen døde under myndighetene.

23 Fordi, det er, enhver regjering er satans sete—sete. Jesus sa det. Bibelen sier det. Ser dere? Enhver regjering er kontrollert av djevelen. Det kommer en regjering som vil bli kontrollert av Kristus, men det er i Tusenårsriket. Men dette, disse regjeringene nå, uansett hvor gode vi tror de er, men likevel, i sin kjerne, er de—er de dominert av satan. “Disse rikene”, sa han, “er mine. Jeg gjør med dem hva enn jeg vil. Jeg vil gi dem til Deg, hvis Du vil tilbe meg.”

24 Jesus sa: “Vik fra Meg, satan. ‘Du skal tilbe Herren, og Ham alene skal du tjene.’”

25 Og da ble jeg motløs. Min kone hører på meg. Jeg fortsatte, jeg sa: “Nei, sir. Jeg, hvis jeg skyldte det, ville jeg betalt det. Jeg skylder det ikke, og jeg kommer bare ikke til å betale det. Det er alt.” Jeg sa: “Hvordan kan jeg betale det, i så fall?”

26 Så, jeg dro hjem. Jeg sa: “Meda, vask barnas ansikt. Gjør klar klærne deres. Jeg reiser.” Jeg sa: “De vil ikke engang . . . Alt, det er bare helt bakvendt.”

27 Jeg sa: “Hva har jeg gjort? Fortell meg det.” Jeg sa: “Skylder jeg førti tusen dollar? Puh! Du forstår ikke hva det betyr for meg.”

Og hun kom inn, som en fin liten kone ville, sa . . .

Jeg sa: “Jeg reiser.”

28 Hun sa: “Tror du at det ville gjøre noe godt? Har du bedt over det ennå?”

29 Tenkte: “Vel, kanskje jeg burde be igjen.” Jeg går inn igjen. Det virket som Han sa et Skriftsted til meg.

30 Vi ønsker alltid å se på Skriften, hva Gud gjorde med det, ser dere.

31 Og en dag spurte de Ham, vet dere, for å prøve å—prøve å anklage Ham for regjeringen. De sa: “Er det rett for oss frie jøder å betale tributt eller skatt til keiseren?”

Han sa: “Har dere en penny?” Sa: “Hvem er det denne innskriften tilhører?”

Sa: “Keiseren.”

32 Sa: “Så gi keiseren hva keiserens er. Og gi Gud hva Guds er.”

33 Jeg tenkte på det. Jeg slo opp i Bibelen og leste det. Jeg tenkte: “Sannelig, Herre, det er riktig. Men *dette* tilhører ikke keiseren. Dette var Ditt. Det var ikke keiserens. Hvis det hadde vært mitt, da hadde jeg måttet betale mer skatt eller noe, vel, det ville vært annerledes, at det tilhørte keiseren. Men, *dette*, dette er Ditt. Ser du? Og det—det tilhørte ikke keiseren til å begynne med.”

34 Du vet, Han har alltid svaret i Ordet. Jeg leste bare litt videre, og Han sa: “Si meg, Simon, har du ikke en fiskekrok i lommen?” Ser dere? “Du har alltid med deg en liten fiskekrok og en snor. Og jeg satte nettopp inn et beløp i morges, i en fiskebank der nede ved—ved elven, vet du.” Sa, Han . . . “Jeg satte inn et beløp, og bankmannen vil sannelig gi fra seg det han har. Bare gå ned dit og kast kroken i elven. Og når du får den opp på stranden, åpner du munnen hans, ser du, og han vil—han vil gi ut mynten. La oss ikke støte dem. Vær ikke til anstøt for dem. Ser dere? Gå og betal det, Simon. Det vil være for Meg og deg.”

35 Jeg tenkte: “Sant, Gud. Du har fiskebanker og alt mulig annet, over hele landet. Jeg vet ikke hvordan det vil skje.”

36 Men vi dro ned. Jeg har brødre rett her i menigheten som signerte regningen, og jeg presenterte regningen, og fikk de forti tusen dollarene, og betalte det ned.

37 Jeg dro hjem. Jeg ønsket å vite måten jeg skrev ut sjekken på, om de noen gang skulle komme etter meg igjen. Jeg sa: “Dette betyr at jeg er fri fra all skatter. Vel, de bør godkjenne det, ellers vil de sannelig få trøbbel etter det.” Jeg ringte stadig tilbake, til banken, for å høre om de ville gjøre det.

Og, til slutt, sa Bob til meg, sa: “Billy, de gjorde det.”

38 Jeg gikk inn og la armen rundt kona, jeg sa: “Kjære, jeg er fri.” Hvilken følelse, å være fri!

39 Og dermed kan jeg betale det tilbake nå, de gjorde det veldig enkelt for meg. Jeg kan betale det tilbake med fire tusen dollar i året. Nå, jeg kan ikke late meg lenger, folkens. Jeg må komme meg ut og på jobb. Så jeg—jeg . . . Det tar meg ti år å betale det tilbake. Og hvis—hvis Jesus ikke kommer. Og når det, når Han gjør det, da er all gjelden oppgjort uansett. Ser dere? Så, da, så jeg—jeg håper at dere alle . . . Deres bønner . . . Og, i kveld,

vil jeg fortsette med noe som er litt relatert til det. Men det var bønnene deres som hjalp meg. Takk, så mye. Gud velsigne dere. Uansett hvor vi er, vil jeg aldri glemme det.

⁴⁰ I kveld, om Herren vil, ønsker jeg å legge frem noen fakta som jeg kjenner til. Så husk å komme. Nå, husk: *Mine herrer, hvilken tid er det?*

⁴¹ Nå, vi skal . . . Jeg tror de har en full timeplan for resten av . . . denne uken. Og mandag kveld er . . . Møtene, i kveld, i dag og i kveld, og mandag. Mandag kveld er det midnattsmøte. Og—og da gir det dere tirsdag, nyttårsdag; hvis dere er utenbys fra, til å dra hjem igjen.

⁴² Og vi vil ha noen fine forkynnere her nå til det møtet. Vi, en—en stor gruppe av fine talere, og alle vil tale etter tur, helt til midnatt. Og noen ganger tar de nattverd, hvis det er i orden. Jeg vet ikke om de gjør det denne gangen, eller ikke. Akkurat når de fester og roper og skyter og drikker og holder på, tar vi nattverden. Amen. Starter det nye åre riktig, med nattverden. Nå, dere er alle invitert. Og jeg håper at dere, himlenes Gud vil gi dere en mulighet til å bli over hvis dere kan.

⁴³ Nå, før vi nærmer oss Ordet, ønsker jeg å si dette også, at jeg virkelig takker denne menigheten, dens medlemmer, for denne fine dressen som dere kjøpte til meg. Tusen takk. Det betyr så mye for meg. Alle kortene deres og slikt gjennom juletiden, og gaver som dere sendte til familien, og, åh, jeg, jeg klarte ikke å telle dem. Og små ting som ikke kan annet enn å røre ved hjertet mitt, ingenting kunne gjøre det på den måten, vel vitende at det kommer fra dere. Og så, noen sendte meg noen av julegavene sine i penger.

⁴⁴ Og noen av dem sendte slikt. En broder sendte meg en lommebok, og han hadde laget den med navnet mitt på. En liten nål som du kan se gjennom, og den har Herrens bønn i seg. Og, åh, ting som det, det bare, vi setter virkelig pris på det. Kona og jeg, og barna ønsker å si til dere: "Tusen takk." Det er så lite. Men jeg vil si dette, dette er det største ordet jeg tror noen kunne si: "Gud velsigne dere." Det er ingenting som kunne være noe større.

⁴⁵ Nå, og til disse brødrene her i menigheten, som kjøpte den riflen til meg, Jeg—jeg har på meg dressen min, men jeg—jeg kunne ikke ta med rifla til kirken. Men den var . . . De ville virkelig hatt noe imot meg da, ville de ikke? Så jeg—jeg—jeg takker dere virkelig, mine brødre. Og jeg skulle lese navnene deres på en liten . . . Men en av brødrene som var oppe i går, sa: "Åh, ikke—ikke—ikke takk meg, broder Branham. Det ville bare ta all gleden ut av det." Ser dere? Så jeg tenkte at kanskje resten av dem kunne tenke det samme. Men jeg har navnet ditt. De skrev det ned. Jeg vil alltid huske det. Og Herren velsigne dere storlig.

46 Og dere vet hva som får meg til å slappe av, jeg går inn på trofé-rommet mitt og sitter der, og gjenopplever det hele på nytt. Når jeg blir så anspent, at jeg ikke kan gå et skritt videre, så tenker jeg på en jakttur jeg tok et sted, eller et sted jeg dro på fisketur. Jeg setter pris på det. Gud velsigne dere.

47 Nå, kan vi bøye våre hoder bare et øyeblikk, idet vi nærmer oss Ordet. Jeg er sikker på at det er bønnebegjær her inne denne morgenen, som er for mange til å liste opp akkurat nå. Så jeg lurur på, mens vi har våre hoder bøyd, ditt spesielle bønnebegjær, hvis du bare ville holde det i hjertet ditt, og bare løfte opp hendene dine og si: "Gud, Du vet hva jeg tenker på nå."

48 Herre Jesus, Du ser enhver hånd. Og Du vet hva som ligger bak den. Bak den hånden ligger et bønnebegjær. Og vi kommer nå, ærbødig, opp til den levende Guds Trone, den store hvite perlen som strekker seg over tidens rom, hvor Jehova Gud sitter Der inne, og Kristi Blod ligger på alteret. Og vi taler over Blodet, ved Ham som sa: "Be Faderen om hva som helst i Mitt Navn, så skal det bli gitt." Vil Du ikke høre, Gud, denne morgenen, og svare på deres forespørsler? Jeg legger min bønn sammen med deres i dag, om at Du vil gi det.

49 Her ligger lommeterklær her, Herre, som er syke og plagede. Og vi har lært i Bibelen at: "De tok lommeterklær og forklær fra Paulus, og de ble lagt på de syke, og urene ånder gikk ut av dem, og sykdommer forsvant." Og, Far, som vi har visst i lang tid, og vi vet sannelig at vi ikke er Paulus. Men, når alt kommer til alt, føler vi at det ikke var Paulus. Det var Kristus som var i ham. Og Du er "den samme i går, i dag og for evig", ifølge Skriften. Nå, disse menneskene, Herre, tror at hvis vi ber Gud, og tar disse lommeterklærne og legger dem på deres syke, så skal de bli friske. Jeg ber om at det vil bli slik, Herre, når disse lommeterklærne blir lagt på de syke.

50 Og som det er sagt, en gang satte Israel ut for å utføre sine plikter, og dro til det lovede land, og Rødehavet avskar dem på veien, mens de utførte sin plikt. Men Gud så ned gjennom Ildstøtten, med sinte øyne, og havet ble redd. Og det rullet tilbake sine bølger, sine vann. Og Israel gikk gjennom på tørt land, til løfteslandet.

51 Nå, Herre, i dag, se gjennom Jesu Blod. Og Du ser denne troshandlingen som vi utfører her denne morgenen. Og må satan bli redd og bevege seg bort. Og må hver enkelt av disse pilegrimene som er til stede, og hver enkelt av disse lommeterklærne som blir lagt på, må de . . . veien bli åpnet opp, og sykdom bli fjernet, og må de reise videre mot det lovede land, bli ledet av Den Hellige Ånd, Ildstøtten. Gi det, Herre.

52 Nå, velsign møtene, ordene, sammenhengen, lesningen. Og må Den Hellige Ånd ta Ordet, denne morgenen, og dele Det ut med mildhet, til hver enkelt av oss, Herre, ettersom vi nærmer oss

noe veldig enormt, som vi ikke vet hva er. Våre hjerter er underlig beveget, Herre. Og vi ber nå, idet vi ærbødig nærmer oss Deg og Ditt Ord, at Du må tolke betydningen av det for oss. For vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

Nå, i kveld, ikke glem . . . *Tiden, hvilken tid er det?*

⁵³ Og nå, denne morgenen ønsker jeg å slå opp, dere som også har Biblene deres. Eller markerer det, hvis du ønsker, i Skriften, som vi ønsker å tale fra, for en liten stund, som står i Apostlenes gjerninger. Vi kan lese to eller tre steder. Apostlenes gjerninger 26,15, først. Apostlenes gjerninger, det 25. kapitlet og det 15. verset, til å begynne med.

⁵⁴ Så ønsker vi å lese Apostlenes gjerninger 23,11. Og du kan legge til dette, hvis du ønsker det, jeg vil sannsynligvis ikke få tid til å lese det, Filipperne 1,20. Det går alt sammen i samme retning, de samme ordene.

⁵⁵ Nå, i Apostlenes gjerninger, 26,15, der står det slik:

Da svarte jeg: Hvem er Du, Herre? Han sa: Jeg er Jesus, Han som du forfølger.

. . . reis deg, og stå på dine føtter. For Jeg har åpenbart Meg for deg i den hensikt å gjøre deg til tjener og vitne, både om det du har sett og om det Jeg ennå skal åpenbare for deg.

Jeg vil fri deg ut fra dette folket og fra hedningefolk . . . Jeg nå sender deg til.

Du skal åpne øynene deres så de vender seg fra mørket til lys og fra satans makt til Gud, så de kan få syndenes tilgivelse og en arv blant dem som er helliget ved troen på Meg.

Derfor, . . . Agrippa, ble jeg ikke ulydig til det himmelske syn,

men jeg viste først for dem i Damaskus og i Jerusalem og over hele Judea-området og dem . . . så for hedningefolkene, at de skulle få et nytt sinn, vende om til Gud og gjøre gjerninger som er omvendelsen verdig.

⁵⁶ I Apostlenes gjerninger 23, og det 11. verset igjen:

Men natten etter sto Herren hos ham og sa: Vær ved godt mot, Paulus! For . . . du har vitnet om Meg i Jerusalem, slik må du også vitne i Roma.

⁵⁷ Må Gud legge Sine hellige velsignelser til lesningen av dette høyst nådige, hellige Ordet som vi har foran oss.

⁵⁸ Nå, jeg hørte en mann snakke, eller tale, for ikke lenge siden, og han brukte ordet *Absolutt*. Og jeg tenkte: "Det er et veldig fint ord." Jeg hører det blir brukt så mange ganger: "Absolutt." Det er . . .

⁵⁹ Jeg slo opp i ordboken, Websters, ifølge Websters, er det “Fullkomment i seg selv; ubegrenset i sin kraft; først og fremst et ultimatum”. Og et *ultimatum* er “Amen. Det er alt.” Et *absolutt*, det er— det er “Ubegrenset i kraft,” ordet *absolutt*. Det er—det er: “Fullkomment i seg selv. Det er alt. Det avgjør saken.”

Jeg tenkte, “Det er en herlig ting. Det er et fantastisk ord.”

⁶⁰ Og nå, et ord er en uttrykt tanke. Først må det være en tanke, og så blir det et ord. Fordi, du taler ikke dine ord uten å ha tenkt.

⁶¹ Når vi taler i tunger, har vi ingen tanke. Det er Gud som tar tankene. Det er Guds tanke som bruker leppene våre. Vi verken tenker eller vet hva du sier, når du taler i tunger, hvis det er inspirert tale. Når du tyder, vet du ikke hva du sier. Bare si det. Det er alt. Ser dere? Det er Gud. Og når du profeterer, bruker du ikke dine egne tanker. Det er Gud, fordi du sier ting som du vanligvis ikke ville tenke på å si. Ser dere?

⁶² Men ordet *absolutt* er “et ultimatum”. Og derfor synes jeg at alle burde ha et ultimatum. Og enhver stor prestasjon som noen gang har blitt oppnådd, det har vært et absolutt bak det. Uansett hva det var, har det hatt et absolutt bak seg. Og enhver person, for å oppnå noe, må først ha absoluttet. Og det kan gå fra det ene til det andre, gjennom *dette*, *det*, tilbake til det *andre*, inntil du kommer til absoluttet, eller amen, eller ultimatumet. Av hva du er . . . Du har noe du må knytte deg til, med andre ord. Det er den endelige forankringsplassen, til enhver prestasjon. Det finnes et sted. Det kan snirkle seg gjennom mange forskjellige ting, til det kommer til den forankringsplassen, men det finnes et amen til alt sammen. Det må være noe slikt. Du kan ikke gå videre gjennom livet uten å ha det.

⁶³ Du, da du giftet deg, måtte du gå fram og tilbake gjennom tankene dine, noe, til du møtte forankringsplassen. Og det burde ha vært kjærlighet til din kone, eller din ektemann. Vel, kanskje hun ikke er så pen som Johns kone; eller hun, vel, hun er ikke *dette*, *det*. Men det er noe med henne, som, du, det treffer deg. Du—du—du sier: “Hun er kanskje ikke så pen som den andre”, eller, “Han er kanskje ikke så kjekk som den andre.” Men det må være et absolutt der, at den personen er annerledes, og det er det du holder fast på. Hvis det ikke er der, bør du ikke gifte deg. Den forankringsplassen! Absoluttet!

⁶⁴ Vi kan tenke på mange som hadde absolutter i Bibelen. Åh, vi kunne gå gjennom Bibelen, fra den ene enden til den andre, og bare være her to uker fra nå; og ikke engang berøre overflaten, hvis vi skulle tenke på absoluttene i Bibelen. For eksempel, la meg bare nevne en eller to, bare gi dem en kort beskrivelse.

⁶⁵ Se på Job, nå, han hadde et absolutt. Alt gikk galt for den mannen, en rettferdig mann. Nå, vi ville ikke våge å si at han ikke var rettferdig, fordi Gud sa at han var det. Det var ingen på jorden som Job. Han var fullkommen, i Guds øyne. Og han visste

det, fordi han hadde et ultimatum. Han hadde et absolutt, da alt så ut til å gå motsatt vei.

⁶⁶ Sykdom brøt ut. Vennene hans sa kanskje: “Nå, slik er det, Job. Det beviser at du synder. Du tar feil.” Og så kom biskopene ned. De kalte dem Jobs trøstere. Og i stedet for å trøste ham, så de ikke annet enn synd i livet hans, fordi Gud hadde handlet med ham slik Han hadde gjort.

⁶⁷ Og barna hans ble drept. Hans—hans eiendom ble brent. Hans—hans, alt gikk galt. Og til og med hans eget liv var i fare, da han satt på en askehaug, brøt det ut byller fra toppen av hodet til fotsålene. Og til og med hans nydelige, vennlige følgesvenn, moren til disse barna, sa: “Du burde forbanne Gud og dø.” Men i møte med alt dette, hadde Job et absolutt.

⁶⁸ Åh, i sykdomstid, hvis vi bare kunne binde oss til det absoluttet!

⁶⁹ Job visste at han hadde utført Jehovas befaling. Og han hadde tro på det han hadde gjort, fordi Jehova krevde det. Om vi bare kan gjøre det. Jehova krevde et brennoffer for hans synd. Og Job hadde ofret et brennoffer, ikke bare for seg selv, men også for sine barn, og det var alt Gud krevde.

“Åh”, sier du kanskje, “jeg skulle ønske det var alt Han krevde i dag.”

⁷⁰ Det er enda mindre enn det. Bare tro på Hans Ord! Og du, hvis du gjør Hans Ord til ditt Absolutt, kan du, et hvilket som helst Guddommelig løfte i Bibelen, kan du knytte din sjel til det. Uansett hvor mye bølgene kaster deg rundt, er du fremdeles bundet; ditt absolutt.

⁷¹ Og han holdt fast på det. Og da hans trøstere sa: “Du har syndet”, så visste han at han ikke hadde det. Han var rettferdig, fordi han hadde gjort Jehovas befaling. Og da hans, alle . . .

⁷² Mannen kom inn og sa: “Barna dine er døde.” En annen kom inn, sa: “Kamelene dine er helt oppbrent. Og det kom ild ned fra himmelen.”

⁷³ Se på argumentet hans trøstesløse hadde. “Ser du? Ilden kom fra himmelen. Nå, Job, det beviser.” Det beviser ingenting. “Nå, Han ville ikke ha drept barna dine, Job; du er en rettferdig mann.”

⁷⁴ “Men”, sa Job, “jeg vet at jeg har gjort det som er rett.” Han holdt fremdeles fast. Han hadde noe å være sikker på. Slik er det. Han hadde tatt imot det. Han hadde gjort nøyaktig det Gud ba ham om å gjøre, og han var så absolutt sikker. Ja vel.

⁷⁵ Så da han kom til punktet, da det absoluttet holdt, så begynte han endelig å kjenne at det løsnet opp, det som hadde blitt svakt, blitt avvist, men det begynte å løsne opp. Og Ånden kom over ham. Og han reiste seg, som en profet, og han sa: “Jeg vet at min Gjenløser lever.” Amen. Ser dere? Han hadde klamret seg

fast til sitt absolutt. Han hadde kommet i kontakt. Han visste at han hadde gjort det som var rett, og en dag måtte han holde fast i det. “Jeg vet at min Gjenløser lever, og i de siste dager, står Han på denne jorden. Selv etter at likmarkene ødelegger denne kroppen, skal jeg likevel i mitt kjød skue Gud.” Han visste det da. Da forankret hans absolutt seg.

⁷⁶ Abraham, et absolutt, som kom ned fra Babylon, fra tårnet, og ute i Sinear, og der ute hvor han oppholdt seg hos faren sin, og kanskje var en bonde. Men en dag, langt bak i jungelen et sted, plukket kanskje bær, eller—eller skulle drepe et dyr for mat; og et sted bak der, talte Gud til ham, da han var syttifem år gammel. Og han var . . . Han og hans kone, Sarah, hun var sekstifem, var barnløse—barnløse. De hadde ingen barn. Så sa Gud til ham: “Du skal få et barn med Sarah. Men, for å gjøre dette, må du atskille deg.”

⁷⁷ Guds løfter er alltid på betingelse. Du må, absolutt . . . Uansett hvor fundamental du er med løftet, er det på betingelser, alltid. Hvordan vi kunne stoppe her og se gjennom Skriften, fra den ene enden til den andre, i timevis, ser dere, at betingelsen er det som betyr noe. Du kan være så fundamental som du vil, men det er under betingelser ved løftet, forutbestemmelse og så videre. Legg merke til dette.

⁷⁸ Nå, “Abraham, han trodde Gud, og det ble tilregnet ham som rettferdighet.” Nå, for en—en fryktelig ting det ville være å møte en—en sivilisert verden, en mann på syttifem år, med en kvinne på sekstifem, og hadde levd sammen siden de var et ungt par, fordi hun var halvsøsteren hans, og skal nå få en baby med henne. Men han hadde et absolutt. Det var ingenting som kunne rokke ham.

⁷⁹ Og da det ikke skjedde den første måneden, holdt hans absolutt stand, for han visste at han hadde snakket med Gud. Den andre måneden, andre året, ti år, og tjudefem år senere, da han var hundre, og Sarah var nitti, holdt hans absolutt stand fremdeles.

⁸⁰ Og Bibelen sier, da etterordet hans ble skrevet, sa Han: “Abraham tvilte ikke på Guds løfte, i vantro, men var sterk og ga Gud ære.”

⁸¹ Hvorfor? Har du noen gang tenkt på hvorfor? Han var absolutt, overbevist. Og det eneste han måtte gjøre, var å atskille seg fra folket sitt. Og Gud velsignet ham ikke før han gjorde det. Han tok med faren sin. Faren hans døde. Han tok med Lot. Og da, etter at Lot atskilte seg fra Abraham, da kom Gud til ham, sa: “Nå gå gjennom landet.” Ser dere?

⁸² Lydighet, løfte, under betingelser, går alltid med Gud og Hans Ord. Nå, se på . . .

⁸³ La oss ta Moses. Moses, den—den flyktende tjener—profeten, som Gud hadde reist opp og utdannet i Faraos palass. Og—og Moses dro ut med sin teologiske opplæring, og der var . . .

den første mannen han drepte. Så, etter at Moses opplevde å mislykkes, ble han livredd.

⁸⁴ Hvorfor? Han hadde ikke noe absolutt. Han hadde bare sitt—sin mors vitnesbyrd om fødselen sin. Han var et underlig barn. Han hadde sin mors ord om det. Han hadde skriftrullene, om at Gud, kanskje de hadde skrevet det ned på papir, som de bar med seg, om at Gud skulle besøke Sine barn. Han visste at det var på tide.

Slik vi gjør nå, vi vet at noe er i ferd med å skje.

⁸⁵ Nå, Moses visste at det var tiden, og han visste at han var utvalgt for det, men han hadde ikke et absolutt. Ser dere?

⁸⁶ Og en dag, langt der ute i ørkenen, da han hadde mistet visjonen, viste Gud Seg for ham, i en brennende busk. Og Han sa: “Moses, Jeg har sett Mitt folks lidelser. Jeg har hørt deres stønn og gråt, på grunn av disse slavedriverne som straffer dem. Og Jeg har husket Mitt løfte. Jeg har kommet ned for å utfri dem. Dra ned til Egypt nå.” Åh, du!

⁸⁷ Moses sa, klaget og sa: “Jeg snakker ikke veldig bra. Min—min tale er ikke særlig bra. De vil ikke tro meg.”

Han sa: “Hva har du i hånden din?”

Han sa: “En stav.”

⁸⁸ Han sa: “Kast den ned.” Den ble til en slange. Sa: “Plukk den opp etter halen.” Den ble til en stav igjen. Han ga ham vissheten, en stadfestelse.

⁸⁹ Når Gud gir et absolutt, gir Han stadfestelsen på det absoluttet, alltid.

⁹⁰ Så Moses, da han var der nede, og han kastet ned staven sin foran magikerne og Farao, og magikerne kom og kastet ned staven sin også, da flyktet ikke Moses og sa: “Åh, vel, jeg tok feil. Åh, det var bare et billig magikertriks, og kanskje jeg tok feil.”

⁹¹ Men han visste. Han var overbevist om at han hadde møtt Gud, og han sto stille. La oss si at han hadde gjort nøyaktig det Gud ba ham om å gjøre. På samme måte hadde Job gjort nøyaktig det Gud ba ham om å gjøre. Moses hadde fulgt Hans bud. Da, stå stille og se Guds herlighet. Moses var bundet til sitt absolutt, sitt oppdrag, og han sto stille. Og da han gjorde det, slukte slangen hans opp resten av slangene. Ser dere? Han var bundet til det absoluttet.

⁹² Gud sa: “Når du har utfridd disse barna, vil du tilbe Meg igjen på dette fjellet.”

⁹³ Nå, fienden, på alle måter han kan, vil prøve å få deg bort fra det absoluttet.

⁹⁴ Akkurat da de startet ut av Egypt, ble de trengt opp i et hjørne ved begynnelsen av—av Rødehavet, fjell på hver side. Kom opp gjennom en dal, og der var Rødehavet. Ingen mulighet til å

slippe unna over fjellene, ingen mulighet til å slippe unna *denne* veien, og Faraos hær kom *denne* veien. For et sted å stå!

⁹⁵ Ser du hvordan djevelen får deg til et sted hvor du ikke vet hva du skal gjøre? Men husk, hvis du er bundet til det absoluttet, så har du det.

⁹⁶ Moses visste at Gud hadde lovet ham, at: “Du vil tilbe på dette fjellet når du har ført dem ut. Og Jeg har kommet ned, ved din hånd, for å utfri dem og plassere dem over i det andre landet.” Han holdt seg helt til det. Og Gud sendte en østavind og blåste ut vannet, fra havets bunn, og de gikk over på tørt land. Et absolutt!

⁹⁷ Hvordan vi kunne gå gjennom Skriftene: Daniel, hans absolutt; Sadrak, Mesjak og Abed-Nego, deres absolutt; David, hans absolutt; alle, absolutt.

⁹⁸ Paulus hadde et også, det vi leser om. Han hadde et Kristus-sentrert kall, og det var hans absolutt. Det var derfor han ikke var redd for hva Agrippa ville si. Sto der, og Agrippa var en jøde, som vi vet. Og så da han sto foran disse kongene og slikt, hadde Gud allerede fortalt ham at han ville stå der. Så, han hadde et absolutt, så han fortalte nøyaktig den Himmelske visjonen. Sa: “Jeg er ikke en . . . Jeg har ikke vanæret det. Jeg var . . . Feilvurderte det ikke. Jeg oppførte meg ikke dårlig.” Men han holdt fast og var ikke ulydig. Han utførte det, til punkt og prikke, fordi det var et absolutt.

Og ethvert Kristus-sentrert liv, det er ditt absolutt.

⁹⁹ Nå, siden han møtte Ham, ansikt til ansikt, på veien til Damaskus, det betydde så mye for Paulus.

¹⁰⁰ Nå, husk, han var en skriftlærd på forhånd. Han var en mektig mann i Skriften. Men han hadde ingen forankringsplass utenom Sanhedrin som kunne støtte ham, og et—og et diplom fra en—en—en stor lærer. Han var en stor mann på sitt felt. Men han vaklet, det eneste han hadde, hans absolutt kunne bare være så sterkt som organisasjonen hans var. Det var så sterk han kunne være. Og han arbeidet trofast mot det, og tok kristne og bandt dem og herjet i rekkene deres og steinet til og med Stefanus.

¹⁰¹ Jeg tror, senere i livet hans, grunnen til at han dro til Jerusalem, da profeten sa til ham: “Ikke gå opp dit, Paulus, for lenker og fengsel venter på deg.”

¹⁰² Og Paulus sa: “Jeg vet det! Men jeg drar ikke bare til Jerusalem som et vitne, men jeg drar dit, jeg er klar til å dø for Jesus Kristus.” For han visste hva han hadde gjort, og hans ambisjon var å forsegle sitt vitnesbyrd med sitt eget blod, dø som martyr, fordi han drepte en av Guds martyrer.

¹⁰³ Og nå var han på vei ned til Damaskus, med all sin utdanning. Satt under den store læreren, Gamaliel, og hvordan han hadde blitt undervist i all den jødiske religionen. Og likevel, med alt det, var han ustabil, og han hadde ikke evnen til å gjøre

bestemte ting. Og med ett, var det et Lys, og et brøl, kanskje, og en torden. Og han ble slått, og falt til jorden.

¹⁰⁴ Og han så opp. Det var et Lys som skinte, som forblindet øynene hans. Og for en underlig ting det var. Ingen andre så Lyset, bare Saulus. Det var så lovet, så virkelig for ham, at Det forblindet øynene hans. Han kunne ikke se. Fullstendig blind, ved Ildstøtten som flammet opp rett foran ansiktet hans. Og han hørte en Røst som sa: "Saulus, Saulus, hvorfor forfølger du Meg?"

Han sa: "Herre, Hvem er Du?"

¹⁰⁵ Og Han sa: "Jeg er Jesus. Og det blir hardt for deg å stampe mot broddene. Reis deg opp nå og gå inn i Damaskus, og der vil det bli sendt en til deg." Så da han reiste seg opp derfra . . .

¹⁰⁶ Og det var en, en profet, nede i byen, som så et syn mens han ba, og han kom. Ananias kom, og kom inn til Saulus. La hendene sine på ham, og han ble helbredet ved Guddommelig helbredelse. Han sto opp da, ble døpt, hans synder ble rensset bort, og han påkalte Herrens Navn. Og da hadde han et absolutt. Han ble aldri den samme etter det. Han gikk rett, fra menighet til menighet, fra sted til sted, og prøvde å bygge opp det han hadde prøvd å rive ned.

¹⁰⁷ Hvor nasjonen, hvordan den kristne verden, denne morgenen, trenger den slags absolutt. De som har . . .? . . . trosbekjennelser og tradisjoner, har prøvd å, med menneskers doktriner, å så tvil om at Guds Ord er det samme i går, i dag og for evig. De trenger et absolutt, en opplevelse av å møte, på en Damaskus-vei, den levende Gud, som kan helbrede de syke og reise opp de døde og kaste ut djevler. Et ekte absolutt!

¹⁰⁸ Paulus visste at noe skjedde. Det var ingen som kunne ta det fra ham. Ikke noe annet betydde noe. Han var bundet, og det var det. Uansett hva som kom, visste han at han var bundet, Kristus-sentret liv. Åh!

¹⁰⁹ Livet han hadde levd, var et annerledes liv. Nå, husk, han hadde vært en religiøs mann.

¹¹⁰ Og til noen av dere denne morgenen (og jeg vet at dere er klar over at dette lydbåndet som blir spilt inn, vil spilles i enhver nasjon under himmelen, omtrent, rundt om i verden); og noen av dere som er her, til stede; og noen av dere der lydbåndene vil bli spilt i de andre nasjonene (ved en tolk, som gir det til Afrikas stammer, langt avsides hos hottentottene, og—og over alt); og til dere religiøse ledere som nettopp har fått en utdanning fra Bibelen:

¹¹¹ Du har lært det fra et historisk synspunkt og kan kanskje forklare alle disse tingene, men hvis du ikke har et absolutt, ikke har en—en opplevelse, og hvis den opplevelsen som—som du hevder at du har, får deg til å fornekte at ethvert Ord av *Dette* er like sant for Menigheten i dag som Det var tidligere, og du

stoler på din bachelorgrad eller hva enn du måtte ha, hvis du stoler på tankene til organisasjonen din som sier: “Miraklenes tid er forbi, og vi har ingen Guddommelig helbredelse, og dåpen i Den Hellige Ånd som de mottok på Pinsedagen, er ikke for folk i dag”, hvis det er alt du har, min kjære broder, søster, så trenger du en opplevelse på Damaskus-veien!

112 Du trenger å møte denne levende Gud, der du, ikke bare en mytisk tanke i ditt sinn, ikke noe skjjelving, eller en slags følelse, men en lære og opplevelse av noe virkelig, noe ekte. Den samme Jesus som vandret i Galilea, lever i dag, og lever for evig. Og Han er den samme i går, i dag og for evig. Et absolutt, slik at du ikke trenger å ta hva noen andre sa. Du kjenner det selv, ikke en eller annen følelse.

113 Og hvis følelsen som du har hatt, og noen, det kan ha vært en ekte bibelsk følelse, og noen prøvde å bortforklare det fra deg, og sa at de tingene var i en annen tid. Vær forsiktig. Det er sant. Vær forsiktig. Men det er en måte å vite det på. Test det med Ordet. Det er plantegningen.

114 Hvis huset går opp i motsetning til plantegningen, vil entreprenøren rive det ned og bygge det opp igjen. Men det må samsvare med plantegningen.

115 Uansett hva din opplevelse er, da, hvis noe i deg forteller deg at Bibelen ikke er sann, at Guds kraft, apostler, profeter og lærere og pastorer og Åndens gaver ganske enkelt ikke er det samme som det var da det strømmet gjennom apostlene på Pinsedagen, så er det noe galt med ditt absolutt, det er knyttet til en denominell trosbekjennelse i stedet for Guds Bibel, for Han sa: “Både himler og jord skal forgå, men Mitt Ord skal aldri svikte.” Pass på hva ditt absolutt er.

116 Du kan være så absolutt sikker på at du har godt fellesskap med pastoren. Og kan være så absolutt sikker på at du er i fellesskap med distriktpresbyteren. Og kan være så absolutt sikker på at du er i fellesskap med biskopen eller en annen stor mann i menigheten din. Men hvis du ikke er . . . Ditt absolutt er ikke Jesus Kristus.

117 “For på denne Klippe vil Jeg sette Mitt absolutt, og helvetes porter skal ikke seire over den.” Åndelig åpenbaring om Hvem Han er, og å vite! Ja vel. Åh!

118 Nå, når du blir lik Paulus, har det samme absoluttet som han hadde, et Kristus-sentrert liv er et annerledes liv enn det du en gang hadde. Og det kan være at du levde et veldig religiøst liv.

119 Åh, jeg har hørt folk si: “Nå, de er veldig religiøse.” Det har ikke én ting med saken å gjøre.

120 Jeg har bare sett mange religioner, veldig hengivne, mange ganger mer oppriktige enn det kristne folk i dag bekjenner. Når en mor kan ta sin lille, fete, svarte baby, omtrent så lang, og

kaste den inn i munnen på en krokodille, av kjærlighet til sin gud. Da lurer jeg på hvor oppriktig kristendommen er. Når, en mann kan plage seg selv på en slik måte, vil sette inn tusen kroker gjennom kjøttet sitt, slik som *det*, hvor det henger kuler av vann, som henger ned fra ham slik som *dette*, og går over en stripe av ild, fra her til enden av tabernaklet, frem og tilbake, og det var hvitglødende, viftet slik som *det*, som et offer til sin gud, en avgud der med rubinøyne i, og så videre. Jeg lurer på hvor kristendommen er. Hm-hmh. Hm-hmh. Så ikke tenk "oppriktighet". Oppriktighet er ikke alt. Oppriktighet er helt i orden hvis den er plassert på det rette.

¹²¹ Som en lege som gir medisin. Han kan gi deg arsenikk, oppriktig, og han kan gi deg svovelsyre, oppriktig. Resepten din kan bli fylt ut feil, og du kan ta det i oppriktighet, men det redder ikke livet ditt. Ser dere? Nei, sir. Du må vite hva du gjør. Og alt som er i motsetning til Guds Ord, jeg bryr meg ikke om hva det er, og hvor lenge det har eksistert, det er fremdeles feil.

¹²² Peter ga dem en Evig forordning på Pinsefestens Dag. Han sa: "Omvend dere, alle sammen, og la dere døpe i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og dere skal få Den Hellige Ånds gave. For denne forordningen er til dere, og til deres barn, og til dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller." Det er riktig. Det er en Evig forordning.

¹²³ Nå, en eller annen kvakksalver-apoteker kunne få tak i det og drepe deg. Ja. Ja visst. Du vet, det er så mye gift i en medisin, for å forgifte bakterien, og legen vet nøyaktig hvor mye kan, kroppen din kan tåle. Hvis han tilførte for mye gift, ville det drepe deg. Hvis du ikke har fått nok av det, hva ville da skje? Det ville ikke gagne deg noe å ta medisinen. Han vet hva kroppen din tåler.

¹²⁴ Nå, det er slik Guds forordning er. Uansett hvor mye noen andre sier at det må bli gjort på *denne* måten, eller på *den* måten, ikke tro på det. Når du følger Ordet nøyaktig til bokstaven, så avgjør det saken. Hold fast på Det. Nå, vi har . . . de som sier: "Du må bli stenket." De har dem. Så: "Du må bruke titlene Fader, Sønn og Hellig Ånd." Det finnes ikke noe slikt i Bibelen. Ikke noe slikt sted der noen noen gang ble døpt, i Bibelen, på noen annen måte enn Jesu Kristi Navn. Det er et dogme som ble lagt til i Den romersk-katolske kirke, som er videreført gjennom tradisjoner. Vi vil komme til det i kveld.

¹²⁵ Men legg merke til, midt i alt det, forblir forordningen. Det er derfor vi har så mange syke barn, fordi de ikke hører på hva Doktoren sa. Absoluttet, når du har bundet deg til Det, så er det alt. Det er Guds Ord. Det kan ikke mislykkes.

¹²⁶ Kristus-sentrert liv! Veldig religiøs, men det var ikke Kristus-sentrert. Så mange av oss har det i dag.

127 Og når du får dette Kristus-sentrerte livet, får det deg til å gjøre ting du vanligvis ikke ville gjort. Det får deg til å oppføre deg annerledes enn du vanligvis ville oppført deg. Jeg mener ikke å oppføre deg tåpelig. Jeg mener å handle i Ånden, noe som er ekte, noe som er sant. Og når du ser noen oppfører seg tåpelig, vet du at de bare gjør seg til. De prøver bare å etterligne det som er ekte.

128 Når du ser en falsk dollar, husk at det var en ekte dollar som var dens modell. Ser dere? Når du ser en falsk, er det absolutt en skygge av noe som er ekte. Det er noe som—som er ekte, som det er kopiert fra.

129 Legg merke til, det får deg til å gjøre ting du vanligvis ikke ville gjort. Åh, det er noe. Du er sikker. Du er veldig sikker på det, når du får dette absoluttet. Du er fullstendig overbevist om det. Du tar ikke det som er noen andres erfaring.

130 Det er grunnen til at kristendommen har blitt som små barn i Bibelen, eller, nei, unnskyld meg, små barn på skolen. De prøver å kopiere fra hverandre. Og hvis den karen tar feil, er alt sammen feil. Ser dere? Du tar hele flokken feil. Åh, du! Ikke kopier. Møt Ham, selv.

131 En god venn av meg, som står bak her, er en gammel . . . er en sønn av en kamerat av meg, en livslang venn, lille Jim Poole. Vel, faren hans og jeg vokste opp sammen på skolen. Og, åh, for en fin kar! Lille Jim og jeg ber hele tiden om at store Jim må bli en kristen, en ekte troende. Og lille Jim og jeg snakket i går om hvordan vi fant Gud i skogen og så Ham i naturen. Det er der du finner Ham. Fordi, Han er Skaperen, og Han er i Sin skapelse.

132 Og jeg husker, Jim og jeg pleide å gå—gå, ønsket å gå på jakt. Og da kvelden kom, vel, pleide vi å kjøre ned, ta syklene våre og sykle rett ned denne gaten her, livredde for å passere kirkegården etter at det ble mørkt, og syklet ned og skaffet oss en iskrem.

133 Og Jim likte å spille biljard. Nå, vi var bare gutter, ti, tolv, fjorten år gamle. Og så likte Jim å sitte rundt og lese eventyrbøker om jakt og fangst.

134 Og jeg satt rundt og dagdrømte. Ser dere? Om . . . Og nå kan noen av guttene forestille meg. Og jeg så for meg en bitte liten hytte et sted. Jeg pleide å si: "Du verden, det ville vært en fin hytte å ha i fjellet." Og jeg drømte alltid at jeg en dag ville få meg en hytte i fjellet, en stor flokk med hunder, og—og noen geværer." Og jeg tenkte alltid: "Hvis jeg kunne eie en .30-30 rifle, en gang." Tenkte: "Hvordan i all verden skulle jeg få eie en liten .30-30 rifle?"

135 Og her om dagen, da jeg sto og kikket på veggen min, og da jeg så noen av de beste riflene som man kan få kjøpt der, tenkte jeg: "Underfulle nåde."

¹³⁶ Jeg tenkte: “Jeg skal lære meg å skyte, og skyte bra. Og så kanskje jeg en gang får ta en tur inn i fjellet, en god jeger vil ta meg med. Bare for å være en slags . . . Fordi, han ville ønske å beskytte livet sitt, kanskje, fra en angripende bjørn. Han var ikke så sikker. En eller annen rik mann, som ville ha meg med, bare for å gå sammen med ham, en slags livvakt. Kanskje jeg en dag ville få jakte i Afrika, som livvakt. Hvis jeg bare kunne trene! Det er det eneste jeg kan gjøre, er å trene på å bli en god, stødig skytter.”

¹³⁷ Åh, jeg tenkte: “Gud, tenk at Du lot meg jakte, over hele verden.” For en fantastisk ting!

Jim pleide å sitte og lese boken. Jeg sa: “Jim . . .”

Han sa: “Jeg—jeg liker å lese om det.”

¹³⁸ Jeg sa: “Jim, det er det noen andre har gjort. Jeg ønsker å gjøre det selv. Jeg vil ha opplevelsen.” Da jeg kom til Kristus, kunne jeg ikke ta noen andres opplevelse. Jeg ønsket det, selv.

¹³⁹ Jeg husker da jeg leste Zane Greys *Lone Star Ranger*. Jeg ødela to eller tre av kostene til mamma, mens jeg løp rundt i huset og galopperte, på denne kosten som fungerte som hesten min. Jeg—jeg leste historien om—om *The Lone Star Ranger*, hvordan han førte rettferdigheten til Big Bend.

¹⁴⁰ Så leste jeg Edgar Rice Burroughs’ oppdiktede historie om *Tarzan, The Apes*. Mor hadde et gammelt pels-teppe, et teppe av selskinn, eller noe, som fru Wathen hadde gitt henne etter brannen. Og det lå på rommet hennes, og jeg—jeg tok dette teppet ut. Mamma visste at det ikke var vinden som hadde blåst det ut. Og jeg tok det ut, og skar det opp, og lagde meg en Tarzan-dress, og satte meg opp i treet. Jeg—jeg bodde halvparten av tiden min i et tre, ute i denne Tarzan-dressen. Fordi jeg hadde sett hva han gjorde, ønsket jeg å gjøre det også.

¹⁴¹ Men en dag, ved Guds nåde, fikk jeg tak i den ekte Boken, Bibelen. Min sang og historie har vært: “Å bli lik Jesus, på jorden lengter jeg etter å bli lik Ham.” Jeg ønsker ikke å være en biskop eller—eller en stor kar i menigheten, en pave eller en prest. Jeg ønsker å være lik Jesus. Et absolutt, det gjør deg annerledes. Det er noe med det, å lese Hans Ord, og noe i ditt hjerte, du lengter etter å bli lik Ham. Du er sikker.

¹⁴² Det er som, Absoluttet for Kristus, Absoluttet for den kristne, det er som, Det—Det er som ankeret på skipet. Ja. Du—du må ha et absolutt. Og hvis Kristus er ditt Absolutt, er det som ankeret. At, når du . . . Havet er veldig stormfullt, og skipet er i ferd med å synke, og, du, det eneste håpet du har, er å kaste anker. Og så hvis skipet kastes hit og dit, ser dere, det, vil ankeret holde skipet. Dere vet, vi har en sang, jeg glemmer forfatterens navn nå, men, *Mitt Anker holder*.

143 Slik som den lille gutten, som vi mange ganger har tenkt på, som flyr med dragen. Du kunne ikke se noe, men han hadde snoren. Og en mann gikk forbi og sa: "Hva gjør du, gutten min?"

Sa: "Jeg flyr med dragen min."

Han sa: "Hva har du i hånden?"

Sa: "Snoren."

144 Sa: "Hvor er dragen?" Sa: "Jeg ser den ikke. Vel, hvordan vet du at du flyr med en drage?"

145 Han sa: "Jeg kan føle den. Det er en draging." Ser dere? På enden av den snoren, var det et absolutt. Fra hans barnlige ståsted, var den dragen hans absolutt, så han kunne si at han fløy med en drage. Selv om han ikke kunne se den, men han holdt i noe, som holdt i den.

146 Slik er det med et menneske, når han er født på ny av Den Hellige Ånd, han har fått tak i noe som har et anker der ute, og stormene ryster ham ikke. Han vet at han har det bra. Han er forankret. Ja vel.

147 Nå, hvis vi er i vår lille båt, og seiler over livets alvorlige hav, som den store poeten sa, at:

Livet er ikke en tom drøm!
Og den sjel er død som sover,
Og ting er ikke hva de ser ut til.

Livet er virkelig! Og livet er alvorlig!
Og dets grav er ikke dets mål;
For støv er du, og til støv vender du tilbake,
Ble ikke talt om sjelen.

148 Åh, jeg synes den er så vakker! Nå, Longfellow skrev den, *Livets Salme*. Ser dere?

Mens jeg seiler over livets alvorlige farvann,
For en fortvilet og forlist broder,
Skal få mot igjen, når vi møtes.

149 Ser dere? Nå er vi om bord, seiler på livets alvorlige hav, og Kristus, til skipet i tidens stormer. Når stormene blir kraftige, og de river og sliter, er jeg glad for at jeg har et anker som holder, innenfor forhenget der ute, et sted. Selv døden kan ikke rive deg bort fra det. Du er bundet til ditt absolutt. Kristus er vårt Anker. Hva er Han? Han er Ordet. "I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss."

150 Så, når vi vet at handlingene våre samsvarer nøyaktig med Ordet, vi vet at læren vår samsvarer fullkomment med Ordet, legger ikke noe til eller tar ikke noe fra, bare Ordet. Og vi ser de samme resultatene, som hos andre som er forankret til det samme Ordet, manifesteres i livet vårt, da holder ankeret ditt. Kristi liv blir reproduisert på nesten en inkarnert måte, gjennom deg, som

det var i Kristus, fordi: “Det var Gud i Kristus, som forsonet verden med Seg Selv.” Og du ser Gud i deg selv, som holder rett kjøli i Ordet, helt nøyaktig slik Jesus gjorde. Du ser Hans liv. “De gjerninger Jeg gjør, skal dere gjøre også, den som tror.” Ikke den som later som han tror, den som tror han tror, men: “Den som tror.” “Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør.” Hvorfor? Han er forankret til den samme Klippen. Hva var Klippen? Ordet, alltid. Du er forankret der. Det er Nordstjernen din når du er fortlapt på havet.

¹⁵¹ Du vet, vi har mange stjerner, men det er kun én sann stjerne, som ikke beveger seg. Det er nordstjernen, fordi den er plassert over jordens sentrum. Uansett om du er på baksiden, på oversiden, eller hvor enn du er, den nordstjernen forblir akkurat den samme. Det er nordstjernen din. Nå, ser dere, det er mange stjerner som flytter seg fra sted til sted. Men hvis du er i en . . . på sjøen, ja, enhver sjømann vet det, eller en hvilken som helst jeger som streifer omkring i skogen, vet at nordstjernen din er din—er din posisjon. Det er alt. Så, det er som ditt—ditt—ditt kompass. Kompasset ditt peker ikke mot Mars, eller Jupiter, eller et eller annet sted. Det peker mot nordstjernen. Hvorfor? Det er ditt absolutt.

¹⁵² Åh, du! Merk deg det, ditt absolutt! Åh, jeg skal si noe! Jeg bare føler det kommer. Legg merke til dette. Jeg føler meg veldig religiøs nå, fordi dette er visshet. Legg merke til dette.

¹⁵³ Kompasset ditt kan kun peke mot nordstjernen. Det er det eneste stedet det kan peke på. Hvis det er et ekte kompass, vil det treffe nordstjernen hver gang. Er det riktig?

¹⁵⁴ Så, hvis du har Den Hellige Ånd, kan Den kun peke på Ordet. Den vil aldri peke mot en denominasjon. Den vil aldri peke mot en trosbekjennelse. Den vil aldri peke noe annet sted. Den vil peke rett mot Ordet. Jeg føler for å rope. Legg merke til, det er—det er Noe inni et menneske, som pulserer, når du ser Stjernen din der ute, Jesus Kristus, Ordet. Og du ser at Ånden som er i deg ikke vil la den bevege seg til høyre eller venstre. Det er den Eneste som kan. Han kom for å ta Guds ting, og for å vise dem, manifestere dem.

¹⁵⁵ Og Jesus sa: “Han vil gjøre nøyaktig de tingene Jeg sier. Han vil åpenbare for dere ting som skal komme”, vise dere på forhånd, før det kommer hit. Ser dere? “Han vil ta de tingene som er Mine og vise dem til dere, og så vil Han vise dere ting som skal komme.” Johannes 15.

¹⁵⁶ Vi ser at Han viser tingene. Og Han tar de tingene som er Guds og vil vise dem til deg. Og Han vil åpenbare for deg de tingene som Jesus sa. Med andre ord, Han vil gjøre det klart. Plasser det rett i hjørnet i kveld, for det er dette vi skal bruke, om en liten stund. Gjør det sikkert, gjør det helt klart, ser dere,

da vet du. Hvis du . . . Din Nordstjerne, som er Ordet, for enhver kristen.

¹⁵⁷ Alt i motsetning til Ordet! Se her. La meg fortelle deg noe. Lytt nøye til dette. Dette er den fullstendige, Guddommelige åpenbaringen av Gud, Hans vilje og Kristi Komme. Og alt ligger rett i *denne* Boken, fullført. Og hvis noe trekker deg bort fra Det, kast det kompasset bort, for det er bare en trosbekjennelse. Det er bare en organi- . . . Det er bare et papir som du har i lommen, som henger på rommet ditt, innrammet. Det er en læresetning. Så, finn kompasset som leder deg til Ordet. Amen.

¹⁵⁸ Legg merke til, at da denne opplevelsen traff Paulus, dro han ned til Egypt og Arabia, et sted, og studerte tre år. Glory! Puh! Han måtte være helt overbevist. Og da han hadde sett, da Den Hellige Ånd veiledet ham, ord for ord, kunne han skrive Hebreerbrevet og vise disse jødene. Ja visst. Hvorfor? Han var sentrert. Den Hellige Ånds kompass ledet ham rett på Nordstjernen.

¹⁵⁹ Nå, hvis du har noe som trekker deg bort fra Det, bør du la det være. Sønnen, Det vil peke på Hans Ord, og bare på Hans Ord, fordi Den Hellige Ånd kom for å manifestere, eller stadfeste, Guds løfter. Det er ingen læresetning som vil gjøre det. Ingen organisasjon vil gjøre det. Ingen makt eller noe kan gjøre det. Kun Den Hellige Ånd, ved Ordet. Og Han er Livsspiren.

¹⁶⁰ Nå, du kan ta et hvetekorn, et vakkert hvetekorn, men det kan ikke gjøre noe. Det er dødt inntil spiren kommer inn i det. Deretter produserer det mange hvetekorn.

¹⁶¹ Og Kristus er det Livet, det absoluttet. Hvis hveten ikke har det absoluttet i seg, vil den aldri vokse opp. Hvis hveten ikke har det absoluttet, kan være aldri så vakker på utsiden, men den kan ikke leve, fordi det ikke er noe i den å leve av. Men når den får dette absoluttet, kan den se alle kritikere rett i ansiktet, si: "Jeg vil oppstå igjen." Hvorfor? Fordi den har absoluttet. Det er i den. Den må gjenoppstå. Og når det . . . "Hvis dere blir i Meg, og Mine Ord blir i dere, så be om hva dere vil." Det er dette absoluttet.

¹⁶² Men hvis du har trosbekjennelser og alt annet viklet inn i Det, du kan ikke blande olje og vann. Hvis du bare tar og deler det opp akkurat som du vil, vil det aldri blandes, fordi det er to forskjellige kjemikalier. Og du kan ikke få læresetninger og Bibelen, i motsetning til Bibelen, til å blande seg. Du kan ikke få denominasjon og fri-født religion, eller, fri-født frelse blandet sammen. Fordi, så visst, handler Gud bare . . .

¹⁶³ Jeg kommer til å si det uansett. Gud bryter aldri Sitt program. Han kan ikke bryte det, fordi Han er uendelig. Og jeg er klar over, dere vet, jeg, Det går foran mange mennesker. Ser dere? Men Gud kan ikke bryte Sitt program. Han kan ikke gjøre noe *en* dag, og forandre det, gjøre noe, og si at det er galt *den* dagen.

164 Gud handler ikke med grupper av menn. Gud handler med et individ, fordi menn har forskjellige ideer. Hans natur er bygd opp forskjellig. Gud må ta den mannen, og gjøre det kaotisk for ham og rykke ham fra side til side, ut av seg selv, inntil Han får ham inn i Sin natur. Ser dere? Og deretter handler Gud med den personen. Se ned gjennom tidsaldrene, Noah og Moses, profetene, aldri to av dem på samme tid. En, hele tiden, hele veien ned gjennom tidsalderen.

Så, hvis du sier: “Der det er mange rådgivere er det redning.”

165 Hør her, og som jeg forkynte her for ikke lenge siden, i tabernaklet, der var Akab, og der var Josafat, og de skulle opp til Ramot i Gilead for å drive dem bort. Fundamentalt sett hadde de rett, landet tilhørte dem. Og fienden, syrerne der oppe, fylte sine barns mager med hveten som israelittene skulle ha. Deres Gudgitte eiendom, så, fundamentalt sett, virket det bra. “Dra sammen med meg, og dra opp dit, og vi driver dem bort fra landet.” Vel, det hørtes veldig bra ut. Fundamentalt sett var det riktig, men det er betingelser.

166 Josafat, som var en god mann, sa: “Men skulle vi ikke rådspørre Herren?”

167 Selvfølgelig, Akab, den frafalne, sa: “Vel, ja visst.” Grenseland-troende, vet du. Sa: “Åh, ja visst, jeg burde ha tenkt på det. Jeg har fire hundre hebraiske profeter. Fire hundre som jeg gir mat og tar meg av. De er de beste som finnes i landet. Vi vil føre dem opp.”

168 Og alle sammen, i en akkord, sa: “Dra opp. Herren er med deg.” Fundamentalt sett hadde de rett, men de hadde ikke fått tak i absoluttet.

Så da han sa: “Finnes det ikke én til?”

169 Sa: “Ja. Det finnes én til, men jeg hater ham.” Han sa: “Han forteller alltid ondt om meg, ser du, sier alltid.”

170 Hvordan kunne han profetere godt, når hele Ordet, Elias som hadde vært før ham, sa til Akab: “Hundene skal slikke ditt blod”? Nå, hvordan kunne den stadfestede profeten si noe som ikke var Guds vilje? Og hvordan, at: “Hundene ville spise Jesabel, og restene ville ligge på marken, så de ikke kunne si: ‘Her ligger Jesabel.’” Med en slik forbannelse over en mann, hvordan kunne noen andre velsigne?

171 Det er slik det er i dag. Hvordan kan en mann velsigne disse tingene som fører folk lenger bort fra Gud hele tiden? Det er kun én ting å gjøre, hvis du må stå alene: forbann det, i Herrens Navn, og hold deg til Det, når du er absolutt.

Du sier: “Vel, broder Branham, du får folk til å hate deg.”

172 Gud vil elske meg. Det er mitt absolutt. Kan ikke stole på en arm av kjøtt. Du må stole på Ordet, det Gud sa du skulle gjøre.

173 Hvordan visste Mika at han hadde rett? Han ventet. Han hadde en visjon. De hadde en visjon også, men visjonen stemte ikke overens med Ordet. Og i dag, det samme. Mika sammenlignet visjonen sin med Ordet, og så så han at han og Ordet passet sammen. I dag, hvis visjonen din er i motsetning til Ordet, la den være i fred, for det er feil absolutt. Mikas absolutt samsvarte nøyaktig med Ordet, så han kunne stå og si, han, det han sa, og—og tro det.

174 Da de slo ham på munnen og sa: “Hvilken vei gikk Guds Ånd?”

175 Han sa: “Du vil finne det ut når du sitter i det indre kammeret.” Riktig.

176 Han sa: “Når jeg vender tilbake i fred . . . Sett denne mannen i det indre fengsel, og når jeg vender tilbake i fred”, sa Akab, “vil jeg ta hånd om denne karen”.

177 Åh, nå, Mika, hva med det? Hodet ditt vil bli hugget av når han kommer tilbake. Mika sto der like så standhaftig som Stefanus gjorde. Amen. Like så villig som min Herre gikk til korset. Like så lett som Daniel gikk inn i løvehulen, eller Sadrak, Mesjak, Abednego gikk til ildovnen. Absolutt! Han sto der og sa: “Hvis du vender tilbake i det hele tatt . . .” Hvorfor? Han var absolutt. “Hvis du vender tilbake i det hele tatt, talte ikke Gud til meg. Hogg av meg hodet da.” Han hadde et absolutt. Han visste at kompasset hans, som hadde ledet ham til denne visjonen, samsvarte nøyaktig med Nordstjernen. Ja, sir. Ankeret hans holdt, ja, Ordet og Det alene.

Hvis ditt absolutt, hvis du har et absolutt i livet ditt . . .

178 Det var en tid da, vet dere, da skikk og bruk hadde et absolutt. Jeg kan ikke komme på den kvinnens navn, men hele nasjonen stolte på det den kvinnen sa. Jeg glemmer navnet hennes. Jeg skrev et notat her. Jeg kunne ikke komme på navnet til den kvinnen, hva det var. Men her, for noen få år siden, måtte det være . . . denne kvinnen, det hun sa, hvis hun sa man skulle bruke kniven i venstre hånd, var det—var det, var det absolutt. Hun var svaret på alt sammen. Og hvis du tok gaffelen i venstre hånd, så tok du fullstendig feil. Hva var navnet hennes? [Forsamlingen sier: “Emily Post.”—Red.] Åh, det var det. Ja visst. Ja. Det er henne. Nå, du var—du var absolutt . . . Hun var—hun var absolutt på skikk og bruk. “Det må være på den måten.” Som, åh, vi finner mange slike ting. Men, vi finner ut, at nå er det borte. Spis som du vil. Ja, sir. Ja vel. Men det var absolutt på skikk og bruk. “Måtte gjøre det på den måten.”

179 Det var en tid da Adolf Hitler var Tysklands absolutt, hva enn han sa. Når han sa: “Hopp”, hoppet de. Sa han: “Drep”, så drepte de. Millioner av jøder, han nikket med hodet. Ser dere hva som skjedde med et slikt absolutt? Det så ut som kraft, men det var i motsetning til Ordet.

“Hvordan vet du at det var i motsetning til Ordet?”

¹⁸⁰ Gud sa det. Da Bileam prøvde å se ned på Israel, for å forbanne det, sa han: “Jeg ser ham som en enhjørning. Hvor rettferdige dine telt er! Den som forbanner deg, vil bli forbannet. Den som velsigner deg, vil bli velsignet.”

¹⁸¹ Ser ut som Hitler kunne ha sett det. Ser ut som de tyske kristne kunne ha sett det, ser dere, absolutt. Helt i motsetning til det Ordet. Dere vet, som det har blitt sagt: “Mennesket . . . Gud skapte mennesket, men mennesket skapte slaver.” Den ene prøver å herske over den andre. Vi har én Hersker, det er Gud.

¹⁸² Men Hitler var Tysklands absolutt. Se på det i dag. Nå, se hva som skjedde? Det var feil absolutt. Hvorfor? Det var i motsetning til Ordet. Og nå ser dere hva alt førte til: skam.

¹⁸³ Og hvis absolutt ditt er i en eller annen organisasjon, eller en følelse, eller noe annet enn Personen Jesus Kristus, vil du komme til den samme andel av skam, bare verre, ser dere, hvis absolutt ditt ikke er Kristus. Det er det eneste sentrale punktet i menneskelivet, og Kristus er Ordet, ikke menigheten din, Ordet. Ser du? “På dette absolutt vil Jeg bygge Min Menighet”, på Kristus, Ordet.

¹⁸⁴ Det var en tid da Mussolini var Romas absolutt. Jeg vet ikke, jeg kan ha lest en artikkel, eller det kunne ha vært at jeg leste det i en bok, eller noen fortalte meg, men da noen intervjuet Mussolini. Han var . . .

¹⁸⁵ Han ønsket—ønsket å bringe Roma inn i atletikk, idrett. Og det pleide å stå en stor statue der, av ham, i forbindelse med friidrett. Det er helt i orden. Hellas hadde den tanken for mange år siden. Roma har alltid prøvd å ha det. Idrett er helt i orden, men—men idrett. Men—men husk, det vil ikke ta Kristi plass. Uansett hvor sterk du er, det har ingenting med saken å gjøre. Han har all makt. Og dere ser hva han prøvde å bygge Roma på. Og han prøvde å bygge Roma på et absolutt, at han var absolutt.

¹⁸⁶ Og de sa at, en dag, at hans—hans—hans sjåfør var ett minutt for tidlig, og han skjøt ham. Sa: “Jeg sa ikke: ‘Vær her ett minutt før ni.’ Jeg sa: ‘Vær her klokken ni.’” Pang! Og skjøt ham. Ser dere? Ser dere? “Jeg vil ikke ha deg her ett minutt før. Jeg vil ha deg her klokken ni.” Ser dere? Se hvilket absolutt han prøvde å gjøre seg selv til. Men ser dere hva som skjedde?

¹⁸⁷ Dere husker, mange av dere her, de gamle, Roy Slaughter, kanskje, og lenger tilbake enn det, dere husker da jeg fortalte dere om profeti der nede. En dag, der nede i bygningen til Odd Fellows, før vi noen gang kom hit, sa jeg: “Mussolini vil få en skamfull ende.” Jeg sa: “I hans første invasjon, vil han gå til Etiopia, og Etiopia vil falle for hans føtter. Men han vil komme til sin ende, og ingen vil hjelpe ham. I vanære vil han bli begravet.” Der er han.

188 Jeg sa: “Det er tre ismer som har reist seg. Nazisme, fascisme og kommunisme.” Jeg sa: “Disse ismene vil sirkulere rundt og bli til ett, og det vil bli kommunisme. Følg med. Kommunismen vil brenne Roma.” Ser dere?

189 Følg med på det. Hm-hmh. Det er et redskap i Guds hånd. De tror de er imot Gud. De jobber kontinuerlig for å oppnå dette, og de vet det ikke. Han bare bruker dem som en nikkedukke, hm-hmh, et redskap i Hans hånd, slik Han gjorde med Nebukadnesar og mange av de andre. Legg merke til det nå. Ser dere, nå.

190 Det var en tid da Faraos var absoluttet i Egypt, men se hvor det er nå. Ser dere? Alt sammen mislykkes.

191 Åh, det er feil slag, så de mislykkes alltid. De er menneskelagde absolutter. Du kan ikke ta et menneskelagd absolutt. Jeg bryr meg ikke om det er en—en president, om det er en diktator, om det er en konge, om det er en kirke, om det er en organisasjon, om det er en trosbekjennelse. Alle disse tingene kommer til å forgå, akkurat som alle absoluttene av det slaget gjennom tidsaldrene.

192 Vi kan se tilbake. Se tilbake. Se på menneskene som stolte på keiserne. Se på menneskene som stolte på diktatorene. Se på menneskene som bygde sitt håp på slike absolutter, og se hvor de er i dag.

193 La oss nå snu oss rundt og se på menneskene som satte sitt håp til Bibelen, til Guds Ord, og holdt Det for et absolutt. Se hvor de er nå.

194 Paulus gir deg en liten oversikt over dem, i Hebreerne, det 11. kapitlet, hva de gjorde. “Hvordan de beseiret kongeriker, utøvede rettferdighet og så videre. Og de vandret omkring i saueskinn og geiteskinn. Som verden ikke er verdig.” [Tomt område på lydbåndet—Red.] Venter i Herligheten på den store oppstandelsen. Ser dere? Ja vel. For de, noen av dem, oppnådde ikke—ikke disse miraklene, og de ga sine kropper uansett, og så frem til oppstandelsen. Å fullføre livene sine, de brydde seg ikke om det. De ønsket å gå videre og ofre seg selv, slik at de kunne oppnå oppstandelsen, og det var det de gjorde.

Nå, absolutter, vi snakker, absolutt.

195 Du vet, Høyesteretten vår er et absolutt. Det er absolutt. Det er—det er den endelige slutt på alle diskusjoner i denne nasjonen. Det er riktig. Deres avgjørelse er et absolutt, i vår Høyesterett. Riktig. Åh, jeg vet at vi noen ganger ikke liker det, men den er—den er et absolutt, uansett. Ja, sir. Hva om vi ikke hadde den? Hva da? Men den er et absolutt. Ja visst er den det. Hvorfor? Det vil si, vår nasjon, er bundet til den. Når Høyesterett til slutt tar sin endelige avgjørelse, så er det avgjort. Det kommer ikke videre. Hvor skal du, etter det? Du kommer til å følge deres avgjørelse, det er alt. Du er nødt til det. De er det siste ordet. De er amen.

196 Du kan føre en sak i lokale, kommunale dostoler. Du kan føre en sak hos fredsdommer, deretter gå til føderale domstoler, til alle slags domstoler, og til føderale domstoler. Men når vi kommer til Høyesterett, er det avgjort. Riktig. Noen ganger liker vi ikke å si: “Vel, jeg liker ikke avgjørelsen deres”, men prøv å komme unna det en gang. Det er nasjonens absolutt. Og hva om vi ikke hadde den? Ja.

197 Vi må ha et absolutt. Alle må ha et. Du har et. Men det jeg prøver å fortelle dere, gi en bakgrunn der, og vise dere hva absolutter er.

198 Nå, nasjonens Høyesterett er nasjonens absolutt. Den har det siste ordet i alle slags uenigheter. De avgjør det. Det de sier, slik er det.

199 Det er et absolutt i et ballspill. Det er dommeren. Åh, ja. Noen ganger liker vi ikke avgjørelsen hans heller, men den er—den er—den er der, uansett. Dommeren, hans avgjørelse er det siste ordet, det er riktig, uansett hva andre sier. Hvis han sier at det er en strike, er det en strike. Det er riktig. Ja visst. Uansett hva andre sier, det har ikke noe med saken å gjøre. Og la oss bare tenke på det. Hvis du . . . Jeg går ikke på baseballkamper, men kom tilfeldigvis til å skrive det ned. En dommer, han er absoluttet i ballspillet.

200 Den ene sier: “Det var en ball.” Den andre sier: “Du er en løgner.” *Denne* sier: “Dette er på *den* måten. Du burde være på *denne* måten.”

201 Dommeren sa: “Strike!” Da ser du resten av dem ta plassen sin og sette seg ned. Det irriterer noen av dem. Men jeg kan tenke meg at de ville bue på ham der, nede i hjertet sitt og slikt, men det er “strike” likevel. Hvorfor? Han har det siste ordet.

202 Første basemann sa: “Du vet at den gikk over.” Den andre sier: “Du vet at det er en . . .”

203 Han sier: “Strike.” Hm-hmh. Det er alt. Hold munn da, gå tilbake til plassen din.

204 Hva om det ikke var en dommer i ballspillet? Du store! Kunne du forestille deg hva slags spill det ville være? En av dem sa: “Det var en strike.” Den andre sa *dette*. En annen sa *det*. En annen sa: “Du er en løgner.” Det ville bli bråk og slåssing.

205 For å ha et ballspill, må du ha et absolutt. Og han går ut der, og uansett om du ikke liker ham, eller hva, er han—han absoluttet likevel. Han er absoluttet. Hans ord er endelig, uansett hva du sier om det. Det er på den måten. Nå, hvis de ikke gjorde det, ville hele kampen ende opp i kaos. Er det riktig?

206 Hva ville nasjonen vært uten en føderal domstol? Om det ikke var Høyesterett i denne nasjonen, hvordan ville det gått? Hvor skulle de gå? Nasjonen ville vært i et kaos. Hvis det ikke var en . . .

²⁰⁷ Hvis det ikke var en dommer i et ballspill, ville det endt opp, du ville ikke ha kommet til det første kastet før noen ville kranglet. Noen sto der, og gikk kanskje virkelig rett inn på basen, og den andre karen sa: “Åh, nei. Nei, nei. Det stemmer ikke.” Så har du det gående. Den første ballen som ble kastet, ville de kranglet om. En av dem sa: “Det var en strike.” Den andre sier: “Det var ikke en strike.” Ser dere?

²⁰⁸ Du må ha noen som kampen er knyttet til, og det er dommeren. Når han sier, “Strike”, er det strike. Hvis han sier, “Ball”, er det ball. Hva enn han sier, så gjelder det. Slik er det. Og hvis du ikke hadde det, ville du ikke hatt noe spill.

²⁰⁹ La meg vise dere et annet absolutt, det røde lyset. Et rødt lys, når det sier “stopp”, betyr det stopp. Hvis du kjører forbi det, kommer du til å betale for det. Men hvis denne byen ikke hadde hatt noen lys her ute, stopplys, hva slags by ville det vært? Ser dere? Den må ha et absolutt. Jeg bryr meg ikke om hva politimannen sa, eller noen andre sa, som sto der. De er uvesentlige. Hvis noen kan bevise at du kjørte på grønt lys, jeg bryr meg ikke om hva politimannen sa, de tar feil. Når lyset sa “kjør”, betyr det kjør. Det er absoluttet. Du kan bevise det, lyset sa “kjør”. Politimannen kan ha stått et sted, ordføreren i byen kan ha stått et sted, det spiller ikke den minste rolle. Hvis du har bevis på at det var “kjør”, så kjører du. Og hvis noen treffer deg, er det deres feil. Du kan bevise det. Det er riktig.

Og vi kan bevise hva vi snakker om. Riktig.

²¹⁰ Nå, hva om det ikke var noe rødt lys? En kjørte opp til et kryss, og det . . . se hva som ville skje. En sier: “Hei! Kom deg ut av veien. Jeg har det travelt. Jeg må gå på jobb. Jeg er sen nå. Jeg kjører gjennom nå.” Den andre sa: “Du bare tror du gjør det. Fordi, jeg er den som kjører gjennom, fordi jeg var her først.” Og jeg kan se en kvinne gå ut og ordne håret sitt. Hva om vi ikke hadde rødt lys? Ville ikke det blitt en trafikkork!

²¹¹ Det er det som er i veien med menighetene. Ser dere? Det er riktig. Det er grunnen til at vi har et slikt denominelt kaos. Ja. Det er helt riktig. Ingen kommer noen vei. De står og krangler.

²¹² *Her* er Guds Lys. Når Det står “kjør”, kjør. Når Det står “stopp, dette er langt nok”, så stopp. Det er riktig. Det er der vi står grunnfestet, på Det, det Ordet, ikke hva en flokk med menn sa, eller en annen flokk med menn sa. Jesus sa: “Disse tegn skal følge dem som tror.” La oss gå. “Gå ut i all verden, forkynn Evangeliet for enhver skapning.”

²¹³ Du vet, så bra som utdanning er, men Jesus krevde aldri det. Det er riktig. Så bra som menigheter er, bygninger, Han krevde aldri det. Så bra som sykehus var; vi, menighetene, bygger sykehus. Det er helt i orden. Vi setter pris på det. Men Han krevde det aldri.

214 Han sa til Menigheten: “Forkynn Evangeliet.” Og Evangeliet kom ikke bare med Ord, men ved kraft og manifestasjon av Ordet. Paulus sa det. Så gå, demonstrer Evangeliet, åh, du, hvis det var på den måten.

215 Åh, vi lever i dag i en tid da vi har de beste legene vi noen gang har hatt. Vi har de beste medisinerne vi noen gang har praktisert med. Dere vet det. Og vi hyller disse mennene. Vi ber for dem. Jeg gjør det, og jeg håper dere gjør det. Disse mennene, som med sin forståelse ut fra hva de kan kjenne . . . De har to sanser å arbeide med, det er å se og føle, og de . . . og høre. De arbeider etter lyden av hjertet, eller at de kan kjenne en—en svulst, eller noe, eller synet av noe de kan se, en spredning av sykdom, eller—eller noe i ansiktet, som dekker ansiktet eller kroppen, et eller annet sted. De—de arbeider ut fra de tingene. Ser dere? Fordi det er . . . Og de prøver å ta medisiner, og så mye som vil drepe det og samtidig ikke drepe deg, og—og så videre. De vil ikke . . . Det er deres sak, å jobbe med det. Og vi setter pris på det. Det er veldig fint. Men, vi har de beste legene, de beste medisinerne, de beste sykehusene, og mer sykdom enn vi noen gang har hatt.

216 Vi har mer vantro enn vi noen gang har hatt. Ja, sir. Helt riktig. Forkynnere har organisert seg og dannet store kirkesamfunn, og tar inn hva som helst, og så videre, og bare hva som helst, lar de bli menighetsmedlemmer. Og de gikk over til et eller annet seminar, som en inkubatorkylling, og klekker dem ut med en kvern som bringer dem ut slik som det, og noen ganger vet de ikke noe mer om Gud enn en hottentott gjør om en egyptisk natt. Bringere dem gjennom på den måten, og der har du det. Ser dere?

217 Åh, det vi trenger i våre menigheter er en mann som har et absolutt. Det vi trenger i en metodistmenighet, baptistmenigheten, pinsemenigheten, den presbyterianske kirken, er et absolutt, en Guds mann som vil stå bundet til Ordet og til Kristus, og bringe forsamlingen inn i den tilstanden hvor hvert medlem vandrer i henhold til dette Ordet, og ser Ordet manifesteres, følger dem: “Disse tegn skal følge dem som tror, ut i hele verden.”

De sa: “Det gjelder ikke lenger.”

218 Jesus sa: “Gå ut i all verden, forkynn Evangeliet for enhver skapning.” Vi har ikke nådd hele verden ennå, og langt fra enhver skapning. Hvor lenge? “Hele verden.” Hvem til? “Enhver skapning.” Hva vil skje? “Disse tegn skal følge dem som tror. I Mitt Navn skal de kaste ut djevler. De skal tale med nye tunger. Hvis de skulle ta opp en slange, eller drikke noe dødelig, ville det ikke skade dem. Hvis de legger hendene på de syke, skal de bli friske.” Det er absolutt som holder stand der, Ordet,

Nordstjernen, det kompasset som holder seg på linje med Det. Det er det vi trenger.

219 Men vi dro ut og bygde institusjoner, organiserte folket, samlet medlemmer, og kranget med baptistene, fordi de ikke trodde slik vi gjorde, og metodistene, fordi de ikke gjorde det på *denne* måten. Og—og vi klekket ut et større seminar, bygde større kirker, og finere plysj-benker, og et større orgel, og så videre, og en finere kledd forsamling, og fikk tak i ordføreren og alle i menigheten. Og hva har vi fått? En flokk med døde, bundet til et denominelt absolutt. Død! Åh, la det ikke være skjje!

220 Hvis jeg dør på stedet, er mitt absolutt Jesus Kristus, det er det jeg tror på, hvis alle går ut. Noen sa, Dr. Davis sa til meg: “Billy, forkynner du noe slikt som det, vil du forkynne det for kirkens søyler.”

221 Jeg sa: “Da vil jeg forkynne Guds Ord til søylene, for Gud er i stand til å reise opp barn for Abraham av disse søylene.” Riktig. Guds Ord er sant.

Sa: “Tror du de vil tro deg?”

222 Jeg sa: “Det . . . Det er ikke min sak. Det er min oppgave å være tro mot det Ordet.” Det er riktig.

223 Sa: “Tror du at du kan møte en utdannet verden som dette, med en teologi om—om Guddommelig helbredelse?”

224 Jeg sa: “Det er ikke min Guddommelige helbredelse. Det er Hans løfte. Det var Han som ga oppdraget.” Åh!

225 Og jeg husker da Han feide ned der i det store Lyset, da jeg sto der borte på elvebunnen, 1933, i juni, da Han sa: “Som—som døperen Johannes ble sendt ut og var en forløper for Kristi første komme, sender Jeg deg med et Budskap til verden, som en forløper for Kristi andre Komme.” Og verden rundt har Det gått, og vekkelsesild hadde blitt bygd i femten år på nesten hvert fjell. Guddommelig helbredelse over nasjonene og kraften og restaurasjonen.

226 Og nå tror jeg Det er klart for å nå det siste klimakset der ute, for å bringe frem en Tro som vil bortrykke Menigheten inn i Herligheten. Og Det ligger i Budskapene. Vi er virkelig ved endetiden. Vi har snakket om det, og alt mulig, men det har beveget seg over oss nå. Ja, Ja, sir. Her er en. Det er riktig.

227 Det—det—det røde lyset, som jeg sa, det avgjør saken. Det er alt. Det røde lyset forteller deg hvem som kjører. Uansett hva noen andre sier, det er hva det røde lyset sier. Du kan virkelig få en trafikkork, hvis du ikke—hvis du ikke bryr deg om det røde lyset. Det må være et absolutt. Ja, sir.

228 Akkurat som for Menigheten, må det være et absolutt. Til folket i Menigheten, du må ha ditt absolutt.

229 Men i dag har hver menighet sitt eget absolutt. Ser dere? Og ikke prøv å ta: “Vi baptister tror *dette*. Vi metodister tror *dette*. Vi presbyterianere tror *dette*. Vi pinsevenner tror *dette*.” Det er helt i orden, men hvorfor tar du ikke resten av Det? Hva er galt med resten av Det?

230 “Vi baptister tror på neddykking.” Det er bra. Hva med dåpen i Den Hellige Ånd, nå? Hva med å tale i tunger? Hva med helbredelsesgaver? Hva med profeti? “Åh, nei. Vi gjør ikke det. Det, det var for en annen tidsalder.” Åh, du verden!

231 Pinsevenner, du sier: “Vel, vi tror på å tale i tunger, for beviset.” Ja visst, å tale i tunger er helt i orden, men det er fremdeles ikke beviset. Mange mennesker taler i tunger, det er sant, og det er så langt de noen gang går. Djevelen kan etterligne en hvilken som helst gave, enhver gave som finnes i Bibelen.

232 Paulus sa: “Selv om jeg taler med menneskers og Englers tunger, selv om jeg gir mitt legeme til å bli brent som et offer, selv om jeg selger alt det jeg eier, til mat for de fattige, og selv om jeg har tro til å flytte fjell, selv om jeg gikk på seminaret og lærte all kunnskapen som er å lære, er jeg likevel ingenting.”

233 Det er Kristi Person. Kristus, ta imot Ham, og du kan ikke ta imot Ham uten å ta imot Hans Ord. Ordet må komme først, så kommer Livet inn i det Ordet og manifesterer det Ordet.

234 Sa ikke Jesus: “Hvis Jeg ikke gjør Min Fars gjerninger, så tro Meg ikke”? Det var Guds Ord som ble manifestert. Gud var i Kristus, forsonte, uttrykte Seg Selv for verden, hva Han var. Det var—det var absolutt. Det var det Evige absolutt der.

235 Nå sier du: “Er det det Evige, broder Branham?” Det var det. “Så hva med i dag?”

236 Jesus sa: “Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør.” Det er det samme absolutt. Ja vel.

237 Hver enkelt har sitt eget absolutt. Åh, du! Det er akkurat som det var på dommernes tid: “Hver mann gjorde det som var rett i hans egne øyne.” På dommernes tid hadde alle sitt eget—sitt eget absolutt. Han gjorde akkurat det han selv ville. Og det er slik det er nå. “Hver mann har gjort rett i sine egne øyne.” Nå, vet dere grunnen til at de gjorde det i Dommerne? Dette kan sjokkere litt. Men grunnen til at de gjorde det i Dommerne, var fordi de ikke hadde noen profet på den tiden, som Herrens Ord kunne komme til. Så hver mann kunne gjøre hva han ville, i sine egne øyne.

238 Og det er nøyaktig det som har skjedd i dag. Vi har ikke profeten i disse dager med denominasjoner, men Gud lovet oss en. Ser dere? Ser dere? Og Han gjorde det. I de siste dager, ville Han stå frem og sende Elias tilbake på scenen igjen: “Og han ville vende barnas hjerter tilbake til fedrenes Tro”, tilbake til den opprinnelige pinsen. Dere vet at Han sa det.

239 Nå, jeg vet dere vil referere, slik Han gjorde der med Johannes, over i—i Matteus det 11. kapitlet, og det 6. verset, tror jeg det er, da de sa: “Hvem tror Du denne mannen var, denne Johannes?”

240 Han sa: “Hvis dere kan ta imot det, dette er han som det ble talt om: ‘Se, Jeg sender Min budbærer foran Mitt åsyn.’” Det er Malakias 3, ikke Malakias 4.

241 Men, husk, hvis det var Malakias 4, så slo Ordet feil, fordi Han sa: “Men akkurat på dette tidspunktet, ville hele verden bli brent, og de rettferdige ville gå ut på asken fra de ugudelige.” Nei. Ikke bland det sammen, broder. La Den si nøyaktig hva Den sier. Det er riktig. Han lovet det i de siste dager, og det vil skje, midt i det.

242 Husk, på dommernes tid, gjorde hver mann det han ønsket. Det var ingen mann, ingen mann kunne gjøre Ordet levende. Det var ingen profet. Herrens Ord kommer alltid til profeten. Riktig. Og han er alltid hatet. Bare den lille gruppen som elsker ham, ser dere. Men, jeg mener, det har alltid vært slik.

243 Gud forandrer ikke Sitt program, Han kan ikke det, og være Gud. Hvis Gud noen gang sier noe eller gjør noe, må Han gjøre det neste gang. Når krisen kommer, hvis Han ikke handler den andre gangen slik Han gjorde den første gangen, handlet Han feil den første gangen. Og hvem vil anklage Gud for å handle galt? Hvem er du, som kan legge synd til Gud? Det var det Jesus sa: “Hvem av dere kan anklage Meg for synd?”

244 Hva er synd? Vantro. “Den som ikke tror, er allerede dømt.”

245 “Hvem av dere kan vise Meg at Jeg ikke har oppfylt alt Messias skulle gjøre?” Ser dere? Ingen sa ett ord. Han hadde det. Messias var en Profet, og Han hadde bevist at Han var det. De hadde ikke hatt en profet på hundrevis av år, siden Malakias, og her kom Han på scenen. Han var en mystiker for folket, og en snublestein for kirkene deres.

246 For Han sa: “Se, Jeg ligger i Sion, en hjørnestein, en dyrebar En, prøvd, åh, en snublestein.” Ja. “Men hver den som tror på Ham skal ikke bli til skamme.” Det er riktig. Der var Han. Og det oppfylte Skriften helt nøyaktig. Men de som trodde Ham, hadde et absolutt.

247 Lille Marta, da hun så Lasarus komme fra graven, visste hun Hvem det var. Selv før Det skjedde, hadde hun absolutt, at hun visste. “Jeg tror at Du er Guds Sønn, som skulle komme til verden. Selv nå, selv om broren min er død, bare tal ordet. Gud vil gjøre det.” Amen. Hun var helt overbevist. Det er riktig. Da han sa det, og hun mente det fra sitt hjerte:

Han sa: “Hvor har dere begravet ham?”

Sa: “Kom og se.”

248 Der sto Han der, med en visjon. For Han sa: “Jeg gjør ingenting før Faderen viser Meg først”, Johannes 5,19.

249 Sendte Ham bort fra, gikk bort fra Lasarus sitt hus. De sendte bud på Ham, om å komme og be. Han visste at Lasarus kom til å dø. Og etter en viss tid, sa Han: “Vår venn, Lasarus, sover.”

De sa: “Da går det bra med ham.”

250 Han sa: “Han er død. Og for deres skyld, er Jeg glad for at Jeg ikke var der.” De hadde bedt Ham om å be for ham.

251 Så kommer Han tilbake, sa: “Men Jeg går og vekker ham.” Åh, du! (Ikke: “Jeg vil gå og se hva Jeg kan gjøre.”) “Jeg skal vekke ham.” Hvorfor? “Faderen har allerede vist Meg nøyaktig hva Jeg skal gjøre.”

252 Gikk ned til graven. Der sto en Mann. Der sto Gud i kjød, som kunne ha sagt til den steinen: “Løs deg opp”, og den ville ha gått i oppløsning. Men Han sa til kvinnene, de stakkars, små kvinnene, små, unge kvinner, sa: “Ta bort steinen.”

253 Du har noe å gjøre, også. Ser du? Og de rullet bort steinen. Og det gjorde dem uvel; han luktet så vondt.

254 Der sto Han. Åh, du! Jeg kan se Ham rette opp den lille, skrøpelige kroppen. Fordi, Bibelen sier: “Det er ingen skjønnhet, så vi skulle ha vår lyst i Ham.” Han var ikke veldig mye å se på. Ser dere?

255 Akkurat som David, han ble valgt til konge da han bare var en liten, rødmusset gutt. Ser dere?

256 “Alle de flotte, store karene”, sa, “vil ikke han se pen ut med en krone på hodet? Ta denne eldste sønnen”, sa Isai.

257 Samuel sa: “Gud har forkastet ham.” Førte fram alle sønnene sine. Sa: “Har du ikke noen andre?”

258 “Ja, vi har en, men han ville ikke se ut som en konge. Ja, han er en bitte liten, lutende, rødmusset kar.”

“Gå og hent ham.”

259 Og så snart han kom foran profeten, falt Ånden på ham. Han skyndte seg bort med oljen, helte den på hodet hans, sa: “Dette er deres konge.” Slik er det. Ja, sir.

260 Jesus sto der, med lutende skuldre, kanskje, var gråhåret da Han ennå ikke var over tretti år gammel. Bibelen sier: “Han kan ha sett ut som førti.” Jødene sa: “Du er en Mann som ikke er over—over femti år, og Du sier at Du har ‘sett Abraham’?”

Han sa: “Før Abraham var, ER JEG.” Du store! Åh, du! Johannes 6.

261 Så fant vi ut, her sto Han, ved graven. Han visste at visjonen måtte oppfylles. Han visste at det måtte skje. “Ta bort steinen.” Han er . . .

262 Han stinket, pakket inn i gravklær, vært død i fire dager. Nesen hans hadde allerede sunket inn, såpass lang tid.

263 Der sto Han, rettet opp Sitt lille legeme. “Jeg er oppstandelsen, Livet.” Hmh! “Den som tror på Meg, skal leve selv om han dør.” Fortell meg om en annen mann som kan si noe sånt. “Hver den som lever og tror på Meg, skal aldri dø. Tror du dette?”

264 Hun sa: “Ja, Herre.” Selv om Han hadde sviktet henne, tilsynelatende. Da hun sendte bud, kom Han ikke. Hun sendte bud igjen; Han kom ikke. Men her sier hun: “Jeg vet at Du er Kristus som skulle komme til verden.”

265 Han sa: “Lasarus, kom fram.” Og en mann som hadde vært død i fire dager. Hvorfor? Hva da? Kristus hadde absoluttet. Han hadde sett visjonen. Den kunne ikke feile. Det er riktig. Den kunne ikke feile. Han var helt sikker.

266 Og Marta var helt sikker. Hvis hun kunne få Ham til å innse hva hun trodde at Han var, ville hun få det hun ba om. Riktig. Der var de. Absoluttet, det knyttet seg til Ordet, og det var det.

267 Ethvert menneske i dag gjør det han synes er godt i sine egne øyne, fordi det ikke finnes noen profet. Se på dommernes dager.

268 Se på den tiden da Eli- . . . Jeg tror det var Elias eller Elisa, en av dem. Ja. Som den døde babyen. Den—den sunamittiske kvinnen, hun gjorde . . .

269 Elias var Guds mann for tiden, ikke bare en god, intelligent lærer. Vel, han var en gammel kar som gikk rundt. Ville du . . . Komme, hvis han kom hjem til deg i dag, ville du sannsynligvis ha jaget ham bort. En hel nasjon hatet ham. Jesabel og resten av dem hatet ham.

270 Fordi hun satt i Det hvite hus og fikk alle kvinnene til å gjøre slik hun gjorde, og alle sammen etterlignet henne. Og Akab snudde om, hans forstand ble fordreid, ved hennes makt. Vi er ikke så langt unna det i dag. Omtrent det samme, og slik—slik er det. Og de var bare opptatt av popularitet. Og, åh, de var alle fanget opp i dette.

271 Men den lille, gamle sunamitten! Ikke en sunamittisk kvinne, men liten . . . Jo. Jeg tror hun var en sunamitt. Da hun kom og så at den kraften var i Elias, sa hun: “Jeg ser at han er en hellig mann.” Og da babyen lå død, sa hun: “Sal opp muldyret og stans ikke.” Hun dro opp dit. Hun visste. Og jeg liker det, måten hun kom på. Hun kom til sitt absolutt, sin forankringsplass.

272 Elias sa: “Her kommer denne sunamitten. Hun sørger. Men jeg vet ikke hva som er galt.” Ser dere? Gud viser ikke Sine tjenere alt; bare det Han vil at de skal vite. Så han sa: “Hjertet hennes er bedrøvet, men jeg vet ikke.” Han sa: “Løp, finn ut, Gehasi, og se hva som er galt.”

273 Han sa: “Er alt bra med deg? Er alt bra med din mann? Er alt bra med sønnen din?”

274 Se på henne. Åh, du! Her er det. Hun sa: “Alt er bra.” Hvorfor? Hun hadde kommet til sitt absolutt. “Alt er bra.”

275 Og hun knelte ned. Falt, først, ved føttene hans. Og Gehasi reiste henne opp: “Det er ikke riktig”, foran hans—hans herre. Reiste henne opp. Og hun begynte å fortelle ham.

276 Nå, han hadde ikke noe absolutt nå. Han visste at han hadde kraft, ved visjonen, til å gi henne barnet. Men hva gjorde han nå? Han tok staven sin og gikk ned i rommet, lukket alle dørene, sendte alle andre ut. Han gikk fram og tilbake i rommet. Han hadde et absolutt, om han bare kunne få kontakt med det. Fram og tilbake, opp og ned i rommet! Åh, du! Med ett kjente han at Noe traff ham. Han la seg på barnet. Reiste seg opp igjen, gikk bort. Barnet rørte litt på seg, ble varmt. Han reiste seg, fram og tilbake. Han hadde ikke oppnådd riktig kontakt med absoluttet. “Hva var det, Herre? Hva sa Du jeg skulle gjøre?”

277 Uten tvil, da han snudde seg, så han en visjon av at den lille gutten løp og lekte, hoppet med et tau, eller noe lignende, og lekte. Han strakte seg over barnet. Han stakk nesen sin mot dets nese, leppene sine mot dets lepper, og Guds kraft brakte barnet tilbake til livet.

278 Hva var det? Kvinnens absolutt var profeten! Profetens Absolutt var Gud! Og sammen med Ordet: “Jeg er oppstandelsen og Livet.” Jeg ser Guds kraft. Skaperen kan gjøre alt. Hun reiste barnet opp igjen. Ja visst.

279 Grunnen til at alle handlet på sin egen måte, var fordi de ikke hadde noen profet som Herrens Ord kunne komme til. Ordet og profetene manglet på den tiden.

280 Åh, jeg så dette ved min omvendelse, på den tiden vi levde i. Jeg er så glad for at Gud fikk tak i meg før menigheten gjorde det. Jeg hadde sannsynligvis vært en vantro. Ja, sir. Jeg . . . Alt dette sammensuriet, et kaos, og alle: “Vel, kom bort og bli medlem av vår. Og hvis du ikke gjør det, vel, kan du plukke opp brevet ditt og bli medlem i den andre.” Åh! “Vil du ikke ta med brevet ditt inn i fellesskapet vårt?”

281 Jeg tror det er én bokstav, det er når Kristus skriver navnet ditt i Livets Bok hos Lammet. Det er bare der det står skrevet.

282 Da jeg så alle kirkesamfunnene! Vår bakgrunn er irsk, som tidligere var katolsk. Og jeg så at det var fordervet og råttent. Jeg dro ned til en bestemt denominell menighet her i byen, de sa: “Åh, vi er veien, Sannheten, Lyset. Vi har alt sammen.” Jeg dro til en annen i New Albany: “Åh, du! De karene der oppe vet ikke hva de snakker om.” Katolikkene sa: “Dere tar alle feil.”

Jeg tenkte, “Åh, du!”

283 Jeg lekte med en liten, luthersk gutt. Og jeg tenkte . . . En liten, tysk lutheraner. Jeg gikk bort, og jeg sa: “Hvor går du i kirken hen?”

“Jeg går i *den* kirken.”

284 Jeg dro ned, og jeg fant ut at de sa at de var veien. Jeg dro ned til broder Dale, i Emmanuel Baptist, og, eller First Baptist. De sa: “*Dette* er veien.” Jeg gikk bort til den irske kirken, hun sa: “Vel, *dette* er veien.”

285 “Åh, du! Jeg er så forvirret. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Men jeg ønsker å få det rett.” Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre. Og jeg visste ikke hvordan jeg skulle omvende meg.

286 Jeg skrev et brev. Jeg tenkte: “Jeg har sett Ham i skogen.” Jeg skrev et brev til Ham. Jeg sa: “Kjære Sir, jeg vet at Du kommer forbi denne stien her, for jeg sitter her og jakter på ekorn. Jeg vet at Du kommer forbi. Jeg vet at Du er her. Jeg vil at Du skal . . . Jeg ønsker å fortelle Deg noe.”

287 Jeg tenkte, “Nå, vent et øyeblikk. Jeg—jeg har aldri sett noen. Jeg gjorde ikke det. Jeg ønsker å snakke med Det. Jeg—jeg ønsker å snakke med Ham. Jeg ønsker å snakke med Ham.” Jeg tenkte: “Vel, nå, jeg vet ikke hvordan jeg skal gjøre det.”

288 Og jeg gikk ut i skuret og knelte ned, vann, vått. En liten, gammel, havarert bil sto der. Jeg sa: “Jeg tror jeg har sett et bilde, jeg tror de foldet hendene sine *slik*.” Og jeg knelte ned. Og jeg sa: “Hva skal jeg si nå?” Jeg sa: “Det må være en måte å gjøre dette på, og jeg vet det ikke. Jeg vet det er en måte å nærme seg alt på. Og jeg . . .” Jeg sa: “Jeg vil legge hendene mine *slik*.”

289 Jeg sa: “Kjære Sir, jeg skulle ønske at Du ville komme og snakke med meg, bare et øyeblikk. Jeg ønsker å fortelle Deg hvor dårlig jeg er.” Holdt hånden min slik som *dette*. Jeg lyttet.

290 Folk sa: “Gud talte til meg.” Og jeg visste at Han talte, for jeg hørte Det da jeg var et barn, sa at jeg “ikke skulle drikke” og slikt.

291 Han svarte meg ikke. Jeg sa: “Kanskje jeg skulle legge hendene mine slik som *dette*.”

292 Så jeg sa: “Kjære Sir, jeg vet ikke helt hvordan jeg skal gjøre dette, men jeg—jeg stoler på at Du vil . . . Vil Du hjelpe meg?”

293 Og enhver predikant ber meg om å komme og bli medlem hos dem, og reiser seg og sier at de har tatt imot Jesus Kristus, og de “tror at Jesus er Guds Sønn”. Djevler tror det samme.

Så jeg tenkte: “Jeg—jeg må ha noe bedre enn det.” Nei.

Jeg satt slik som *dette*.

294 Jeg leste om der Peter og Johannes gikk gjennom porten som ble kalt Den fagre, og det var en mann som var lam fra mors liv av. Sa: “Sølv og gull har jeg ikke, men det jeg har . . .” Åh, jeg visste at jeg ikke hadde det.

295 Så jeg prøvde å—å finne ut hvordan jeg skulle gjøre det. Jeg visste ikke hvordan jeg skulle be. Jeg plasserte hendene mine, så la jeg meg ned slik som *dette*.

296 Og, selvfølgelig kom satan på scenen da, sa: “Du skjønner, du har ventet for lenge. Du er allerede tjue år gammel. Det er ingen vits å prøve det nå. Ja.”

297 Da ble jeg helt knust og begynte å gråte. Og så, da jeg virkelig ble knust, sa jeg: “Jeg akter å snakke. Hvis Du ikke snakker til meg, kommer jeg til å snakke til Deg, uansett.” Så jeg—jeg sa: “Det er ikke noe godt i meg. Jeg skammer meg over meg selv. Herr Gud, jeg vet at Du hører meg, et sted. Du vil høre meg. Og jeg skammer meg over meg selv. Jeg skammer meg over at jeg har forsømt Deg.”

298 Omtrent på det tidspunktet kikket jeg opp, og en underlig følelse kom over meg. Det kom et Lys, som beveget seg gjennom rommet, og dannet et kors, slik som *det*. Og en Røst, som jeg aldri hadde hørt i mitt liv, talte. Jeg så på Det. Helt kald, over det hele, nummen av frykt. Jeg kunne ikke bevege meg. Sto og kikket på Det. Så forsvant Det.

299 Jeg sa: “Sir, jeg—jeg forstår ikke språket Ditt.” Jeg sa: “Hvis Du ikke kan snakke mitt, og jeg—og jeg ikke forstår Ditt, og hvis Du har tilgitt meg . . . Jeg vet at jeg skal være inkludert i det korset der, et sted, at mine synder skal ligge der inne. Og—og hvis Du vil tilgi meg, bare kom tilbake og snakk på Ditt Eget språk. Og jeg vil forstå ved det, hvis Du ikke kan snakke språket mitt.” Jeg sa: “Om Du bare lar Det komme tilbake igjen.”

300 Der var Det igjen. Åh, du store min! Der fikk jeg et absolutt. Amen. Ja, sir. Det føltet som en—en last på førti tonn ble løftet fra skuldrene mine. Jeg gikk over gulvet, som om jeg ikke engang berørte bakken.

Mor sa: “Billy, du er nervøs.”

Jeg sa: “Nei, mamma, jeg vet ikke hva som skjedde.”

301 Det var et jernbanespor bak der. Jeg løp nedover jernbanesporet, hoppet opp i luften, av all min kraft. Jeg visste ikke hvordan jeg skulle få utløp for følelsene mine. Åh, om jeg hadde visst hvordan jeg skulle rope! Jeg ropte, men på min egen måte, ser dere.

302 Hva var det? Jeg hadde forankret min sjel i hvilens havn, det avgjorde saken, det var mitt absolutt. Der hadde jeg funnet noe, ikke noe mytisk noe, en eller annen idé, jeg hadde snakket med Mannen. Jeg hadde snakket med den Mannen som sa til meg at jeg aldri skulle drikke, eller røyke, eller gjøre noe som ville tilskitne meg med kvinner og så videre; at når jeg ble eldre, ville det være et arbeid for meg å gjøre. Jeg hadde fått kontakt med Ham, ikke menigheten, jeg hadde fått kontakt med Ham, *Ham!* Ja, sir. Han var den Ene.

303 Som en kar her nede i Kiwanis eller . . . talte, ikke . . . rett etter Første verdenskrig. Broder Funk, som er der, er selv en soldat. Han sa at han var . . . Den er litt, høres ut som en spøk. Ikke stedet for å spøke, men her er hva han sa. Han var her i New Albany.

304 Og han sa: “Kapteinen tok oss med ut, sa: ‘Hele landet der er full av japser. I morgen, gutter, går vi inn. Vi må ta dem.’ Han sa: ‘Husk, gutter, det er mange av oss som står her i dag, som ikke vil være der i morgen. De vil ikke være her i morgen. Vi går inn, i morgen, ved morgengry.’ Sa: ‘La hver enkelt av dere ty til sin egen religion.’” Denne karen sa: “Og jeg hadde ingen religion.” Og sa: “Jeg sa . . .”

305 Sa: “Jeg sto der. Og resten av dem . . .” Sa: “Her kom en feltprest, som gikk *denne* veien; og en protestant gikk *denne* veien; og jødene gikk *denne* veien; og katolikkene gikk *den* veien; med feltpresten sin.” Sa: “Jeg sto der.”

306 Og sa: “Kommandanten sa til meg, sa: ‘Gutt, du bør ty til religionen din.’”

Han sa: “Jeg har ingen.”

307 Han sa: “Du bør finne deg en, for du kommer til å trenge det ganske snart. Det er jeg sikker på.”

308 Og sa, omtrent på det tidspunktet så han en gruppe som gikk forbi, og det var katolikker. Sa han gikk bort og sa til denne presten: “Kunne du gi meg litt religion?”

Og han sa: “Kom igjen.”

309 Sa: “Han gikk inn og gjorde meg til en katolikk.” Og der i New Albany, der var John Howard og en gruppe med ekte, helstøpte katolikker satt der, vet dere, da denne karen fortalte dette.

310 Og han sa—han sa: “Neste dag i kampen . . .” Han snakket om, åh, hvordan det var. Og sa han var en kjempestor kar, vet dere. Og sa: “De gikk i nærkamp, og de bare stakk med kniver og skrek og hogde og kuttet hverandre.” Sa: “De kom ut av kurs. De kom rett rundt, der japsene lot dem gå rett inn i det, slik som det. Og de store, gamle maskingeværene dundret, fra alle kanter. En skikkelig nærkamp!”

311 Sa: “Plutselig stoppet jeg, slik som *dette*.” Og sa: “Alt var bare skrik og spetakkel, du kunne ikke høre deg selv.” Sa: “Her er blod.” Sa: “Jeg så, og det var mitt blod.” Han sa: “Jeg så *her*. Det var et hull i siden min.” Han sa: “Det var mitt blod.” Og sa: “Jeg, du vet, jeg—jeg—jeg . . .”

Og en ekte . . . en katolsk venn, jeg sier ikke dette for—for å spøke nå, men en ekte, helstøpt katolikk sa—sa: “Sa du en *Ave Maria*?”

312 Han sa: “Nei, sir.” Sa: “Det var mitt blod. Jeg ville ikke ha noen sekretærer. Jeg sa: ‘Jeg ønsket å snakke med Hovedmannen.’ Det var—det var mitt blod.”

313 Jeg tror det er omtrent slik det er. Ja, sir. Det er slik det er. Vi må ha en forankringsplass, et absolutt.

“Jeg hadde ikke tid til Hans sekretær.” Sa: “Jeg ville snakke med Ham.”

314 Og slik er det, broder. Når en mann kommer til Kristus, vil du ikke ha en predikants ord, en sekretærs ord, noe annet. Dere protestanter, ikke godta *dette*, *det* eller *hint*. Gå til det absoluttet, inntil du er forankret der ved den nye Fødsel, blir født på ny og fylt med Den Hellige Ånd, og du ser Bibelen bli manifestert i ydmykhet og kjærlighet gjennom livet ditt. Åh, da er det ditt absolutt. Ja, sir.

315 Jeg leste i Ordet at Han er Ordet. Da den tyske kirken sa at det er på *denne* måten; og metodistene og baptistene og katolikkene. Men jeg leste i Ordet hvor Han sa: “På denne klippe vil Jeg bygge Min Menighet, og helvetes porter kan ikke seire over Den.”

Lytt nå, i avslutningen. Protestantene sier . . .

316 Nå, katolikkene sier: “Han bygde Den på Peter: ‘Du er Peter, og på denne klippen . . .’” Nei, det gjorde Han aldri. Hvis det var det, falt den fra med en gang. De bygde den på en mann.

317 Hva gjorde Han? Protestantene sa: “Han bygde Den på Seg Selv.” Nei. Han gjorde ikke det. Bygde Den ikke på Seg Selv.

318 Hva gjorde Han? Hva da? “Hvem sier menneskene at Jeg, Menneskesønnen er?”

“Og noen sier at Du er ‘Elias’, og ‘Moses.’”

Han sa: “Men hva sier dere?”

Peter sa: “Du er Kristus, den levende Guds Sønn.”

319 Se på ordene nå. “Salig er du, Simon, sønn av Jonas. Kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg. Du har aldri lært det av en eller annen prest. Du har aldri lært det på et eller annet seminar. Men Min Far som er i Himmelen har åpenbart Det for deg. Og på denne klippen”, åndelig åpenbaring av Ordet, “vil Jeg bygge Min Menighet, og helvetes porter kan ikke seire over Den.”

Jeg tenkte: “Herre, slik er det.”

320 Jeg leste her i Åpenbaringsboken, 21. kap- . . . 22. kapittel, hvor Han sa: “Hver den som . . .” Dette er den komplette Tingen. “Den som legger noe til Den; den som tar Noe bort fra Den, fornekter at Det er slik; eller den som prøver å gjøre Den litt bedre, finpusser på Den for tiden. Hvis noen legger til eller tar noe bort, da vil han bli tatt, hans del, bort fra Livets Bok.”

321 Jeg sa: “Da er det alt jeg trenger, Herre, å tro Dette.” Og i Dette, det korset der borte, der Kristus kom. Er fullkomment,

hele veien, hvert Ord som Han noen gang har talt. Ta Boken i *denne* hånden, historien i *denne* hånden, og bare stadfestes fra begynnelse til ende, er fullkomment. Og jeg sa: “Da, Herre, ta imot meg.” Og da jeg gjorde det, tok jeg imot Kristus, Den Hellige Ånd i mitt hjerte, mitt absolutt. Det har ikke vært meg.

³²² Jeg var syk en gang, da min . . . Jeg mistet min kone. Jeg mistet babyen min. Åh, mistet min far og mistet min bror og mistet min svigerinne. Og Billy lå døende, og—og jeg var nesten ved veis ende. Jeg gikk gråtende oppover veien, gikk til graven hennes; og hun og babyen, og babyen på armen hennes. Gikk til graven. Jeg gikk oppover. Herr Isler pleide å komme hit og spille, vet dere, senatoren fra Indiana. Han kom oppover veien. Han stoppet meg. Han løp ut der, la armene rundt meg. Det var etter flommen i 37. Han sa: “Hvor skal du, Billy? Opp dit?”

Og jeg sa: “Ja.”

Han sa: “Hva skal du gjøre der oppe?”

³²³ Jeg sa: “Jeg hører på en gammel due.” Jeg sa: “Jeg sitter der ved babyens grav og hennes. En gammel due kommer ned der, og han snakker til meg.”

“Åh”, sa han, “Billy!”

³²⁴ Jeg sa: “Ja. Og jeg hører hviskingen fra bladene når de spiller den. Den spiller musikk for meg, herr Isler.”

Sa: “Hva slags musikk spiller den?” sa han.

Det er et Land bortenfor elven,
Som de kaller den velsignede evigheten,
Og vi når den stranden bare ved troens grad;
En etter en kommer vi til døren,
For å bo der sammen med de udødelige,
Når de en dag vil ringe med gullklokkene for
deg og meg.

³²⁵ Han sa: “Billy, jeg ønsker å spørre deg om noe.” Han sa: “Hva betyr Kristus for deg nå? Hva betyr Kristus for deg nå?”

³²⁶ Jeg sa: “Han er mitt Liv, mitt alt. Han er alt jeg har, herr Isler. Han er mitt—mitt Ultimat. Han er alt jeg kan klynge meg til.” Hvorfor? Det hadde skjedd noe: “På denne klippen!”

³²⁷ Sa: “Jeg har sett deg stå her på hjørnet og forkynne, til det så ut som du skulle falle død om. Jeg har sett deg, til alle tider på natten, rundt om i gatene, på sykebesøk. Og etter at Han tok din egen kone, og din egen baby, tjener du Ham fremdeles?”

³²⁸ Jeg sa: “Om Han tar livet mitt, stoler jeg på Ham likevel.” Hvorfor? Mitt anker holder innenfor forhenget. Jeg hadde et Absolutt. Jeg knyttet meg til Hans Ord, og Hans Ord holdt fast. Han er mitt Absolutt. Jeg fant ut at alle disse andre tingene kan svikte, men Kristus kan aldri svikte.

329 Den katolske kirke har en pave som et absolutt. Protestantene har sine biskoper og sine trosbekjennelser og sine tilsynsmenn.

330 Men, jeg, som Paulus . . . Har du blyanten din? Skriv ned noe. I . . . Paulus sa, i Apostlenes gjerninger det 20. kapittel og 24. vers: "Ingen av disse tingene rokker meg." Åh, du kan ha trosbekjennelsene, du kan ha hva enn du vil, men de tingene rokker meg ikke.

Jeg har forankret min sjel i en hvilens havn,
 Å ikke lenger seile på de ville hav (og ikke vite
 hvor du er, på *denne* måten, på *den* måten);
 Stormen kan feie over det ville, stormfulle
 dypet,

Alt kan gå nedover.

Men i Jesus er jeg trygg for evig.

331 Ja. Ingen av disse tingene rokker meg, for jeg er bundet til et anker. "Åh, siden jeg møtte Ham", sa Paulus, "på den veien, har jeg vært bundet til et anker. Han snudde meg rundt. Han fikk meg på rett kjøp igjen." Husk, Paulus tilhørte en organisasjon også, den største i landet, men han ble bundet til absolutt.

332 Hør her. Jeg ønsker å fortelle dere noe. Han hadde en hensikt med å frelse meg. Han hadde en hensikt med å frelse deg. Og jeg er fast bestemt på, ved Hans vilje, å gjøre det; å ikke legge noe til Det, eller ta noe fra Det. Åpenbaringen 22,19, hvis du ønsker å skrive det ned. Ja vel. "Den som tar bort . . ." Jeg er fast bestemt. Jeg er i ferd med å forlate menigheten, og dere vet det. Og derfor er jeg fast bestemt på å bare holde meg til dette Evangeliet så lenge jeg lever, ved Guds hjelp. Hmh! Husk, her er nåden. Det var millioner som døde i synd da Han frelste meg. Hvem var jeg at Han skulle frelse? Han hadde en hensikt med å frelse meg, og jeg er fast bestemt på å utføre den hensikten. Det spiller ingen rolle for meg. Det kan hende at jeg er ved veis ende, ganske snart nå. Men, uansett hva det er, er jeg fremdeles forankret. Har aldri forandret det.

333 Herr Isler sa til meg den dagen, da han gikk oppover veien, han sa: "Billy, i alle disse vanskelighetene, bevarte du religionen din?"

334 Jeg sa: "Nei, sir. Den bevarte meg." Hm-hmh. Ankeret mitt holdt. Det er riktig. Jeg bevarte ikke den, den bevarte meg. Jeg kan ikke bevare den, det er umulig for meg å gjøre det, men den bevarer meg. Ja, sir.

335 Han hadde en hensikt med å frelse meg. Det var millioner i synd da jeg kom til Ham, men Han frelste meg. Han hadde en hensikt med å gjøre det.

336 Kristi død var et absolutt, mot frykten for den. Kristi død avgjorde spørsmålet, da dødens bie stakk Ham og forankret

brodden. Du vet, en bie, et insekt som har en brodd, hvis den noen gang setter brodden ned, dypt nok, når den trekker seg bort, trekkes brodden ut av den. Døden hadde alltid en brodd. Døden hadde alltid en brodd.

³³⁷ Og en dag, på vei opp til Golgata, og dunkingen mot steinene, Blodet sprutet på steinene, da det traff jorda på Golgata, på vei til Golgata, baksiden av korset, dro ut de Blodige fotsporene til den lille, skrøpelige kroppen som gikk bortover der. De pisket og slo Ham, mens Han gikk oppover bakken, men Han hadde et absolutt. Han visste hvor Han sto, fordi Guds Ord sa, gjennom David: “Jeg skal ikke la Min Hellige se fordervelse, heller ikke vil Jeg etterlate Hans sjel i dødsriket.”

³³⁸ Han visste at forråtnelsen setter inn i løpet av syttito timer. Han sa: “Ødelegg dette templet, og Jeg vil reise det opp igjen på tre dager.” Han hadde et absolutt.

³³⁹ Der gikk Han, oppover bakken, med mengder av hån, spytt fra fulle soldater som la en fille rundt ansiktet Hans, og slo Ham på hodet og sa: “Er Du en profet? Fortell oss hvem som slo Deg.” Der gikk Han oppover bakken, i skam og vanære. For å bli . . . Klærne Hans var revet av Ham, uten å akte vanæren, hang Han der på korset foran folket, naken. Døende i romersk vanære, under regjeringen, dødsstraff, en Mann som ikke hadde gjort noe.

³⁴⁰ En liten historie en gang, sa, Maria Magdalena løp ut og sa: “Hva har Han gjort? Helbredet deres syke, reist opp de døde og brakt utfrielse til de som var i fangenskap. Hva har Han gjort?”

³⁴¹ Og en prest slo henne på munnen, så blodet strømmet ut, og sa: “Vil dere høre på henne eller øverstepresten deres?”

³⁴² Åh, den denominelle verden, det er en forbannelse over det hele. Slik er det.

³⁴³ Der, ja, de førte Ham videre. Men idet Han slepte Seg oppover bakken, djevelen hadde alltid tvilt på det, at Han var den Han var. Sa: “Hvis Du er Guds Sønn, så gjør disse steinene om til brød. Du hevder at Du kan gjøre mirakler. Hvis Du er Guds Sønn, så byd om at disse steinene skal bli til brød.”

³⁴⁴ Den samme gamle djevelen lever i dag. Det er riktig. “Hvis du er en Guddommelig helbreder! Her er gamle John *Så-og-så* som sitter her på hjørnet. Jeg vet han er forkrøplet. Helbred ham.” Vet du ikke at det er den samme gamle djevelen?

Jesus sa: “Jeg gjør bare . . .”

³⁴⁵ Se, Han gikk forbi Betesda-dammen, der det lå tusener, lamme, blinde, halte og forkrøplede, og gikk til en mann som kunne gå. Han kunne komme seg rundt. Han hadde kanskje prostataproblemer. Hva enn det var, var det hemmende. Han hadde hatt det i trettiåtte år. Han sa: “Når jeg kommer til dammen, går noen ned før meg.” Han kunne gå.

346 Lot dem alle ligge der, og gikk til nettopp den ene og helbredet ham. Hvorfor? Han sa at Han visste at han hadde vært i den tilstanden. Så sa de til Ham, spurte Ham, da de fant Ham. Johannes 5, sa Han: “Sannelig, sannelig sier Jeg dere, Sønnen kan ikke gjøre noe i Seg Selv, men det Han ser Faderen gjøre.” Der er Hans absolutt. Det er fremdeles absoluttet.

347 Sto der borte i Finland den dagen, og den lille gutten lå der, og jeg gikk rundt, han lå der, død, hadde vært død i en halv time. Du leser det i boken. Jeg begynte å gå bort, Noen la hendene på meg. Jeg snudde meg rundt, tenkte: “Hva var det?” Jeg kikket igjen. Jeg tenkte: “Vent litt.”

348 Kikket tilbake her på forsatsbladet i Bibelen. “Og det skal skje, en liten gutt på rundt ni år, han vil bli drept av en bil. Det vil være en lang stripe med eviggrønne planter og steiner som ligger hulter til bulter der. Bilen vil ligge over veien, totalvraket. Han vil ha på seg små strømper, som, høyt oppe; en crock-frisyre. Hans små øyne vil være vendt bakover. Benene i kroppen hans vil være knust.”

Jeg kikket. Jeg tenkte: “Å Gud!”

349 Jeg sa: “Stå stille, alle sammen.” Ordføreren i byen var der. Jeg sa: “Hvis den gutten ikke er på beina om to minutter fra nå, er jeg en falsk profet; kjør, send meg ut av Finland.” Ja visst. “Men hvis han er det, skylder dere å gi livet deres til Kristus.” Det er riktig. De sto stille.

350 Jeg sa: “Himmelske Far, over havet der borte, for to år siden, sa Du at denne lille gutten ville ligge her.”

351 Der var broder Moore og broder Lindsay, de så på det. Og overalt skrev de det i Bibelen. Og det ble skrevet inn i tusenvis av Bibler over hele landet. Hva var det? Et absolutt. Faderen hadde vist hva som ville skje. Det var ingen frykt i det hele tatt, da jeg sto der. Absolutt, ja visst, han vil reise seg.

352 Rett der i Finland, hvor tusenvis av mennesker kom inn hver kveld, og måtte til og med føre noen ut og la meg snakke med dem, føre dem ut og hente noen andre inn. Der sto han, med alt det. Folket elsket meg, og de hadde sett helbredelser skje, men her var det en gutt som lå der, død. Hva var absoluttet? Visjonen. “Jeg gjør det Faderen sier Jeg skal gjøre. Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør.” Der er ditt absolutt.

353 Jeg sa: “Død, du kan ikke holde på ham lenger. Gud har talt. Kom tilbake. Gi slipp på ham.” Og den lille gutten reiste seg opp, så seg rundt slik som *det*. Folk begynte å besvime, alt mulig. Der er det, skrevet rett der, og signert av ordføreren i byen, eller, av en offentlig protokollfører. Det er riktig.

354 Hva er det? Et absolutt, Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig. Hvis ikke det er den samme Gud som stanset kvinnen fra Nain i å begrave sønnen sin. Når noen døde på den

tiden, la de dem umiddelbart i graven. De lot dem ikke ligge over. De la dem i graven. Der er den samme Jesus Kristus, i går, i dag og for evig. Ja.

³⁵⁵ Se der nede i Mexico, og den lille babyen. Noen av dere som ligger her, sitter her. Og den babyen, legen skrev under på en erklæring, det er skrevet i Christian Business Men. “Den babyen døde den morgenen klokken ni, og dette var klokken ti den kvelden.”

³⁵⁶ Den lille kvinnen lot seg ikke trøste. Billy sto der, sønnen min, og prøvde å holde henne tilbake. Og han hadde, vel, jeg antar de hadde to hundre møteverter stående der, og hun kjempet seg forbi dem. Kvelden før fikk den blinde mannen synet igjen, og hun visste det. Hun var katolikk.

³⁵⁷ Så til slutt sa jeg: “Gå, broder Moore, og be for henne. Fordi, den babyen . . .”

³⁵⁸ Det pøsregnet. De hadde stått der siden tidlig den morgenen, ute på den store arenaen. Og jeg sa . . . Slapp meg ned med tau, bak, for å komme inn på stedet. Jeg var der bare tre kvelder.

³⁵⁹ Jeg sto der. Jeg sa: “Som jeg sa . . .” forkynte. Og så, jeg så en liten baby her ute foran meg, en liten meksikansk baby, ingen tenner, som satt der og smilte til meg, rett her foran meg.

³⁶⁰ Jeg sa: “Vent litt, broder Moore. Før henne hit.” Åh, absolutt!

³⁶¹ Møtevertene ryddet vei. Her kom hun. Hun falt ned og sa: “Padre, Padre.”

Jeg sa: “Reis deg opp.”

³⁶² Og broder Espinoza sa: “Reis deg opp”, og han fortalte henne på spansk. Hun sto der oppe.

Jeg sa: “Himmelske Far, jeg står her i dette regnet.”

³⁶³ Den vakre, lille kvinnen på rundt tjuetre år, eller der omkring, håret hennes hang nedover. Det lille ansiktet hennes kikket opp slik som *det*, øynene hennes lyste av forventning. Hun hadde sett den mannen som hadde vært totalt blind i omtrent førti år, øynene hans åpnet seg på plattformen. Hun visste at hvis Gud kunne åpne blinde øyne, kunne Han helbrede babyen hennes. Der lå hun, en liten stiv kropp som lå under et teppe som det, og det var gjennomvått. Hun hadde stått der hele formiddagen, og den ettermiddagen også. Det var rundt klokken elleve, klokken ti den kvelden, noe sånt, holdt babyen fram. Dere så artikkelen i Christian Business Men. Der, holdt den babyen slik som det.

³⁶⁴ Jeg sa: “Himmelske Far, jeg vet ikke hva dette betyr. Jeg er bare Din tjener. Men jeg så den babyen der ute. Den var levende. Jeg legger hendene mine på den, i Herren Jesu Navn.”

Sa: “Vræl!” og begynte å gråte.

³⁶⁵ Moren grep tak i babyen og begynte å skrike. Og folket begynte å skrike der ute, og kvinner besvimte og slikt. Jeg sa: "Ikke si noe om det. Send et bud med babyen, med moren, og gå til legen, og la ham skrive under på en erklæring, at: 'Den babyen døde. Den døde av lungebetennelse, morgenen før det, og, eller den morgenen klokken ni.'"

³⁶⁶ Og vi fikk den signerte erklæringen fra legen: "Babyen ble erklært 'død,'" på legekontoret den morgenen, og moren bar den med seg hele dagen.

³⁶⁷ Hva var det? Et absolutt. Hva var det? Hun trodde, hvis Gud kunne åpne blinde øyne, (hva?) kunne Gud reise opp de døde, for Han er den samme i går, i dag og for evig.

³⁶⁸ Jeg var ikke sikker. Jeg visste ikke før jeg så det. Og da jeg så babyen, var det et absolutt, absolutt rett. Der var det. Døden må gi fra seg sitt offer.

³⁶⁹ Her gikk Guds Sønn. Dødens bie begynte å summe rundt Ham. "Åh, hvordan kunne Han være en profet? Hvordan kunne Han stå der og la dem spytte i ansiktet Hans? Hvordan kunne Han stå der, la dem gjøre narr av Ham, og ikke gjøre noe med det? Det er ikke Immanuel. Det er bare en vanlig mann. Se på spyttøklysene fra de fulle soldatene. Se hvordan ansiktet Hans blør."

³⁷⁰ Djevelen sa: "Jeg skal ta Ham. Jeg skal ta Ham." Her kom han, som en bie, dødens brodd, surrende rundt Ham. Men, broder, da denne bien satte sin brodd i denne Immanuel, da han kom ut, mistet han brodden sin, til og med selve døden.

³⁷¹ Ikke rart at Paulus senere kunne si i møte med den: "Å død, hvor er din brodd? Grav, hvor er din seier? Gud være takk, Han som gir oss seieren!" Kristi død var absoluttet for ethvert menneske som fryktet den.

³⁷² Mitt hjerte sier "amen" til hvert Ord i Hans Bok. Jeg avslutter, virkelig nå. Jeg må bare kutte av her. Ser dere?

³⁷³ Det er derfor jeg vet at Den Hellige Ånd er mitt kompass som leder meg. Han er den Ene som får meg til å vite at dette Ordet er sant. Han er mitt Absolutt, Han er mitt Solskinn, Han er mitt Liv, Han er mitt Anker. Når problemene er der, er Han min Nordstjerne. Når jeg har gått meg vill, er Den Hellige Ånd Kompasset mitt, som leder meg tilbake til stedet.

³⁷⁴ Denominasjoner er som andre stjerner, de beveger seg med verden. Andre stjerner beveger seg, etter som verden beveger seg, men ikke nordstjernen. Verden kan bevege seg dit den vil, men den blir værende. Åh, broder, Nordstjernen er forankret. De andre beveger seg rundt, du kan se dem *her* og *der*, og alle andre steder. Det er slik det er med de denominelle menighetene.

³⁷⁵ Men Kristus er Absoluttet, Han er den Ene du kan sette din lit til. Når kirkesamfunnene har forvirret deg, bare se på

Nordstjernen, Den Hellige Ånd er Kompasset ditt, Han forblir alltid tro mot Sitt Ord.

376 Da de fortalte meg at de tingene ikke kunne skje i en moderne tid som dette, visste jeg . . . Hvis—hvis det—hvis det ikke finnes noen Gud, så lev, spis, drikk og vær glad; hvis det finnes en Gud, la oss tjene Ham. Og jeg har fått oppleve å se tiden da Han har utført alt, til og med å reise opp de døde, da Han var her på jorden. Og vi vet det ved legeerklæring, at det er sannheten. Ja, sir.

377 Han er mitt Absolutt. Gjør Ham til ditt Absolutt nå. Ta inn . . . I mine vanskelige tider, er Han alltid Absoluttet. Følg med nå, ved Guds nåde . . .

378 Nå bør jeg bare avslutte, det begynner å bli sent. Vel, se her, jeg trodde klokken var elleve, og den er halv ett.

379 Venner, hele dagen, hele natten, hele året, gjennom hele Evigheten, ville ikke være nok til å snakke om Det. Ikke prøv å finne Det ut. Du kan ikke det. Det er ingen måte å finne ut av Det på. Du sier: "Broder Branham, hvis—hvis du . . ."

380 Jeg vet ikke. Jeg bare tror. Jeg sluttet å prøve å gjøre noe med Det. Jeg bare tror Det, det er alt. Ser dere? "Ikke opp til den som løper, eller den som vil; det er Gud som viser nåde." Ser dere? Ikke ved gjerninger. Det er av nåde. Ser dere? Jeg bare tror Det. Gud, det er opp til Ham å gjøre resten av det. Bare tro Det, handle på Det.

381 Denne berømte sangen, jeg hørte dem spille eller synge den her eller et annet sted:

Åh, Guds kjærlighet, hvor rik og ren!
Hvor bunnløs og sterk!
Den skal bestå for evig,
Helliges og Englers sang.

382 Hvis en matematiker skulle prøve å analysere det, eller prøvde å forklare ved sin utdanning, vil han gjøre deg gal. Du kan ikke gjøre det. Ikke prøv å gjøre det. Ikke prøv å finne Det ut. Gud er utgrunnelig. Du forstår ikke Gud. Du bare tror på Gud. Det er hem- . . . Det er hemmeligheten. Ikke finn ut av Det. Bare tro Det. Jeg kan ikke fortelle deg hva Det betyr. Jeg kan ikke fortelle deg hvordan du skal gjøre det. Jeg bare vet at jeg bare tror Det. Det er alt.

383 Akkurat som du lover noe til et lite barn, så tror han det. Du bør holde ditt ord. Du er Guds barn. Han holder Sitt Ord. Bare ganske enkelt tro Det. Ikke bli oppskaket. Bare bli rett der. Gud gjorde det en gang, Han må gjøre det igjen. Hvis Han ikke gjør det, vil Han fortelle deg hvorfor Han ikke kan gjøre det. Og det er riktig. Nå, bare hold deg rett til Det.

384 Du vet, det ene verset der . . . Jeg tror vår kjære broder der, som ble døpt i går kveld, synger den sangen: "Åh, Guds

kjærlighet.” Det ble meg fortalt at det verset, denne delen av det, ble funnet nedskrevet på veggen i et sinnssykehus. Der sto det:

Om vi fyller havet med blekk,
 Eller om himmelen var laget av pergament;
 Og hver stilk på jorden en fjærpenn,
 Og hver mann var skribent av yrke;
 For å beskrive Guds kjærlighet
 Ville tørke ut havet;
 Eller kunne bokrullen inneholde det hele,
 Selv om den var strukket fra himmel til
 himmel.

³⁸⁵ Tenk på det. Når omtrent tre fjerdedeler av jorden er vann. Og se på hydrogenet og oksygenet i luften, fuktigheten og slikt. Ser dere? Hvis enhver fuktighet var blekk. Og tenk på milliardene, og trillionene og trillionene med strå, som ville være fjærpenner. Og tenk på de milliarder av menn som har vært på jorden, og alle dem som har vært skribenter av yrke. Å dyppe disse pennene i havet, og prøve å beskrive Guds kjærlighet, ville tørke ut havet; eller kunne bokrullen inneholde det hele, selv om den var strukket fra Evighet til Evighet.

³⁸⁶ Ikke prøv å forstå Det, du kan ikke det. Du mister forstanden, om du prøver å finne ut av Det. Bare tro Det. Gjør Ham til ditt Absolutt, bli der, den herlige freden og opplevelsen som du aldri vil glemme. Forankre deg til Det, og ankeret ditt vil holde innenfor forhenget.

La oss bøye hodet.

“Hvor stor Du er! Hvor stor Du er!”

³⁸⁷ Hvor mange her inne, med deres hoder bøyd denne morgenen . . . Det nærmer seg Nyttår nå. Og du har vært veldig religiøs, og det er bra. Jeg setter pris på det, hver og en av dere. Jeg er sikker på at Gud gjør det. Men har du virkelig ikke hatt den absolutte opplevelsen?

³⁸⁸ Dette Noe som ikke bare var en tilgjort tro, ikke noe du bare innbilte deg, men Noe som talte tilbake til deg, og da så du at livet ditt forandret seg fra det tidspunktet. Ser du, ethvert Guds Ord, ethvert løfte, er understreket med et “amen”, da holder du deg til absoluttet. Før, husk, Han sa: “Himler og jord skal forgå, men Mitt Ord skal ikke forgå.”

³⁸⁹ Du har ikke kommet til det punktet ennå, hvor du kunne si “amen” til ethvert Ord, hvis Det var imot trosbekjennelsen din, Det var imot kirkesamfunnet ditt, men ønsker du å komme til det punktet, som Moses, som resten av dem? De kunne ikke gjøre det, før de fikk tak i absoluttet. Og du vil ha det i livet ditt denne morgenen, vil du la det bli kjent ved bare å løfte hendene dine til Gud? Gud velsigne deg. Ja vel, sir. Over hele bygningen.

390 Nådige Far, jeg vet at vi må skilles en gang. Det må komme en tid da vi skal forlate denne verden. Vi vet ikke når det er, og det spiller ikke så stor rolle. Hvis vår tid er over, så ønsker vi å komme. Vårt mål med å bli her er å tjene Deg.

391 Og siden vi befant oss på veien til undergang, en dag, slik Paulus var på vei til Damaskus, for å ødelegge Menigheten, da et Lys forblindet ham. Og, Å Gud, det Lyset fulgte ham, for Det var Kristus. Og han forankret seg der til et absolutt, slik at han til og med kunne le døden midt opp i ansiktet og si: “Gud være takk som gir oss seieren ved Jesus Kristus.”

392 Du ble et fullstendig absolutt for den apostelen. Han var . . . Du var Amen for ham, i hver setning. Du var Stjernen i hans liv, veiviseren. Du var kompasset som ledet ham gjennom stormen. Du var åpenbaringen. Du var visjonen. Du var hans håp, hans frelse. Selv i dødens stund, da han visste at han skulle møte den, var Du fremdeles hans absolutt.

393 Du var Daniels absolutt. Du var alle profetenes absolutt. Midt i de denominelle forskjellene, og problemene i deres dager, og fariseerne og saddukeerne, var det likevel menn som valgte Deg som sitt absolutt.

394 Og i dag, Herre, menn og kvinner med medlidenhet, med kjærlighet, og—og blødende hjerter, Herre, etter en virkelig opplevelse av å kjenne Gud, og etter å få en—en—en vissnet om et absolutt. Kanskje alt de noen gang har kjent til, før, Herre, var å bli medlem av menigheten. Og vi innser, som jeg har prøvd å, oppriktig, ikke for å være annerledes; Du kjenner mitt hjerte; men fortelle dem at: “Du kan ikke bli medlem av Menigheten. Du blir medlem av losjen, metodist- og baptist- og katolikk- og pinsevern-losjene. Men du er født inn i Menigheten, Kristi mystiske Legeme, og blir lemmer på Hans Legeme, med Åndens gaver, for å få Sitt mektige Legeme til å bevege Seg i handling og kraft.”

395 Gud, det var det disse hendene betydde denne morgenen, da de gikk opp. “Plasser meg, Å Herre. Ta meg, form meg, dann meg. Bare gjør min posisjon i livet til et slikt absolutt, bundet til Kristus, at jeg ikke vil tenke på noe annet enn det absoluttet.” Gi det, Herre. Velsign dem. Helbred de syke og plagede. Frels de fortapte.

396 Nå, Herre, vi vet det er vanlig å kalle folket til alteret, men det har blitt en tradisjon for oss. Og denne morgenen, med altrene fylt, og de—de små barna og—og alt, men, Herre, på en eller annen måte talte Du til dem. De løftet opp hendene sine. De tok—de tok, på en måte, en avgjørelse. De ønsker det. De—de—de vil ha noe ekte. Og jeg ber min bønn på deres vegne. Gi det til hver enkelt, Herre. Vær med oss nå, tilgi våre synder, helbred vår sykdom og gi oss utfrielsen som vi trenger.

³⁹⁷ Og, Herre, fremfor alt, må vi aldri glemme i dag, at vi er bundet til absoluttet, vår Nordstjerne, til Golgata, til Kristus. Og Den Hellige Ånd tar Guds Ord og manifesterer Dem bokstavelig talt for oss, ved å helbrede de syke, vise oss visjoner, reise opp de døde og gjøre helt nøyaktig det Han lovet å gjøre.

³⁹⁸ Og må denne menigheten, og disse menneskene, eller delen av Kristi Legeme som er samlet her denne morgenen, leve slik Jesus sa vi skulle leve. "Dere er jordens salt." Og må de bli så salte at samfunnet deres blir tørste. Salt skaper en tørst. Og salt kan bare konservere når det kommer i kontakt. Og jeg ber, Gud, at Du må gi dette til folket, slik at de også kan bli sjelevinnere.

³⁹⁹ Velsign vår pastor, broder Neville, denne ydmyke tjeneren, Herre. Han står respektfullt på sin post, som et lem på Kristi Legeme, og prøver sitt aller beste på å følge alt som Du ber ham om å gjøre.

⁴⁰⁰ Velsign tillitsmennene, de mennene som så vennlige sto sammen med meg i denne lange, mørke tiden som jeg har vært gjennom.

⁴⁰¹ Stå sammen med Menigheten som ba med meg og sto med meg i vanskelige tider. Herre, jeg elsker dem. Og jeg ber min bønn, at de må se hen til Deg, Herre. Må de se bort fra dette forgjengelige leirkaret til en tjener. Må de se hen til Ham som er den Allmektige, som er . . . Og vi vet, Herre, at vi er begrenset. Uansett hvem vi er, er vi fremdeles forgjengelige. Men, ikke budbæreren, men Budskapet. Gi det, Herre. Det er dit vi peker, mot Jesus Kristus Guds Sønn. Gi at Han vil bli så virkelig for alle her i dag, selv for de små barna, at Han vil bli absoluttet for hele forsamlingen. Vi ber i Jesu Navn. Amen.

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
 Fordi Han først elsket meg
 Og kjøpte min frelse
 På Golgata sitt tre.

⁴⁰² Nå, mens vi synger den igjen, håndhils på noen foran deg, bak deg, ved siden av deg, la alle bare håndhils nå. Bare bli sittende. Bare snu deg rundt og håndhils, hvis du kan. Ser dere?

Jeg . . . (...? . . .)
 . . . kjøpte min . . .? . . .

De har nettopp kunngjort: "Nattverd, mandag kveld, ved midnatt."

⁴⁰³ La oss løfte våre hender nå og synge til Ham. Hvor mange, hvor mange føler, du, at Han er ditt Absolutt? Ordet, Han er Ordet. Tror du det? Han er Ordet. Og Den Hellige Ånd lot Ordet bli levende, for å få det Lyset til å leve i deg, fra Ordet, stadsfestelsen av Ordet. Putt Ordet i ditt hjerte. La Den Hellige Ånd komme inn, og se Ordet bevege Seg. Tro. Vær ydmyk. Trakt

ikke etter å være en stor person. Vær ingenting, slik at Gud kan gjøre deg til noen. Ser du? Ja vel. Gjør det nå.

⁴⁰⁴ Elsker alle Ham? Si: “Amen.” [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Vet dere hva ordet *amen* betyr? “La det skje.” Amen. Det er riktig.

⁴⁰⁵ La oss si: “Halleluja!” [Forsamlingen sier: “Halleluja!”—Red.] Vet dere hva det betyr? “Pris vår Gud.”

⁴⁰⁶ Da jeg var i Tyskland for ikke lenge siden, sto jeg fremfor, rundt tretti eller førti tusen mennesker der ute den dagen, og jeg sa: “Det er merkelig at dere tyskere ikke kan forstå.” Jeg sa: “På veien ned hit i dag, bjeffet en hund mot meg på engelsk. Det er riktig.” Jeg sa: “Han hadde ingen problemer i det hele tatt. Og der satt en fugl, og han sang for meg på engelsk. Jeg kom nedover gaten, og en mor hadde en liten baby på armen sin, da jeg kom inn bak der fra baksiden, og”, sa jeg, “den babyen gråt på engelsk. Hva er i veien med dere?” Det er riktig. Åh, hvis du bare ser deg rundt, er Han overalt, er Han ikke? Ja visst, er Han det.

⁴⁰⁷ La oss nå bare løfte våre hender og lukke våre øyne og synge, mens vi ber pastoren om å komme opp for å avslutte.

La oss stå opp, først. Alle på egne føtter, alle sammen.

⁴⁰⁸ Elsker du Ham? Si nå igjen: “Amen.” [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.]

⁴⁰⁹ Og dere vet, ordet *halleluja* er det samme i alle dialekter. Gå inn i Hottentot-junglene i Afrika, *halleluja* er det samme ordet. *Halleluja*, det burde nesten vært en kristen hilsen. Burde det ikke det? *Halleluja*, ordet betyr “pris vår Gud”. Og Han er verdig det, er Han ikke? Han er absolutt min Frelser. Han er absolutt Jesus Kristus, Guds Sønn, for meg. Han er absolutt “den samme i går, i dag og for evig”, for meg. Er Han slik for deg?

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham

Fordi Han først elsket meg

Og kjøpte . . . (Gud velsigne deg, broder.)

62-1230M Absolutt
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana USA

NORWEGIAN

©2025 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org